

para el

Πρόλογος

Παράλληλα.

Παράλληλο σύμπαν, παράλληλοι κόσμοι, παράλληλες ζωές. Ένα παιχνίδι φαντασίας και πραγματικότητας. Ένα αγωνιώδες ταξίδι στο άγνωστο ή και το γνωστό. Ένα στάδιο ύπαρξης και εμπειρίας που είναι θεμελιωδώς διαφορετικό από αυτό που μοιράζονται οι περισσότεροι άνθρωποι, μια ξεχωριστή πραγματικότητα.

15 συγγραφείς προσπαθούν να αποτυπώσουν αυτές τις παράλληλες ιστορίες, με τα δικά τους μάτια που είναι διαφορετικά από τα δικά μας. Όλοι μέρος μιας συλλογής διηγημάτων που προέκυψε από το online σεμινάριο του Skillbox.gr, Λογοτεχνία του Φανταστικού υπό την καθοδήγηση του συγγραφέα και μεταφραστή, Κυριάκου Χαλκόπουλου. Είστε έτοιμοι να εξερευνήσετε ένα σύμπαν με παράλληλες διηγήσεις;

Απλώς γυρίστε σελίδα!

Περιεχόμενα

Κωνσταντίνος Ροπόδης - Η θέα από... ψηλά!.....	4
Σταυρούλα Σουλοπούλου - Το Άγγιγμα	8
Χριστίνα Σλαβούδη - Τροφή για σκέψη	10
Ευρύμαχος Σαρακινός - Πεφταστέρι (ή Τα Μπλε Όνειρα)	12
Αλέξανδρος Δαμιανάκης - Οι ξύλινες κατασκευές	19
Poetic Rose - Σχεδόν Ερωτικό (Ένας άλλος κόσμος)	22
Αριστείδης Χαμπίλης - Το Ταξίδι του Βένου.....	24
Αλεξάνδρα Αγγελουπούλου – Η απειλή.....	31
Μενέλαος Γκίκας - Ο Ρίτσι και το Παραμύθι του Κόσμου.....	33
Τζωρτζίνα Κουρουσιακή - Καρδιά από Πέτρα (Το μυστικό)	38
Εύα Μητσιάλη - Το πάρκο των ψυχών	40
Χρυσούλα Τσώλα – Τα Παπούτσια της Μάγισσας	42
Μάριος Φραγκόπουλος - Το κάλεσμα της γάτας.....	47
Λευτέρης Βράχος - Έστι Δίκης Οφθαλμός	50
Θεοδόσιος Βασιλούδης - Στον κόσμο του Θάσιου	53

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΟΠΟΔΗΣ

Η θέα από... ψηλά!

Η ώρα ήταν εννέα και μισή το βράδυ. Επιτέλους, άλλη μία πολυάσχολη μέρα για τον Άλεξ έφτανε στο τέλος της. Χαμήλωσε τον φωτισμό, ξεκούμπωσε το πάνω μέρος από το πουκάμισο, έβγαλε τα παπούτσια του και πήγε κατευθείαν να δοκιμάσει λίγο από το αγαπημένο του – και ακριβό, φυσικά – ουίσκι. Για μία στιγμή σκέφτηκε ότι θα ταίριαζε και ένα πούρο όπως και στις ταινίες, αλλά κάθε άλλο παρά φίλος του καπνίσματος ήταν.

Το γραφείο ήταν ταυτόχρονα και το σπίτι του. Ένα εξαιρετικά ευρύχωρο και σύγχρονο διαμέρισμα σ' έναν καλαίσθητο ουρανοξύστη, στο πιο κεντρικό σημείο της πόλης, με θέα σε μία πολυσύχναστη λεωφόρο και ένα μεγάλο χώρο πρασίνου απέναντι. Μέσα σε αυτό το μοντέρνο οίκημα πλησίασε ένα από τα πελώρια τζάμια και κοίταξε από ψηλά τον κόσμο και τα αμάξια, που έμοιαζαν σαν ορδές από μυρμήγκια που διασχίζουν το αστικό δάσος.

«Τα θετικά της επιτυχίας!», σκέφτηκε.

Μάλλον δεν είχε άδικο! Δεν ήταν απλά η περιουσία που έφτιαξε σταδιακά, αλλά και το κύρος. Ήταν σαφώς ένας αναγνωρίσιμος, ευπόληπτος και ενεργός πολίτης. Ένας διακεκριμένος και έγκριτος επαγγελματίας με ειδίκευση στην Ψυχιατρική και την Ψυχοθεραπεία, με πολλές δημοσιεύσεις, φιλανθρωπικό έργο, αγάπη για την τέχνη και ευαισθησίες. Άλλωστε, είναι από τα ιδρυτικά στελέχη δύο δραστηρίων Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, ενώ η προσφορά και το έργο του σε ανθρώπους που έπεσαν θύματα σωματεμπόρων βραβεύτηκαν μόλις πέρυσι από τον Δήμαρχο της πόλης. Λογικά, είχε ανοίξει ο δρόμος και για πολιτική καριέρα, αν ποτέ το επιθυμούσε...

Βέβαια, τίποτα δεν ήρθε τυχαία ή χωρίς κόπο. Δεν τα βρήκε όλα εύκολα, αν και σε κάποια θέματα ήταν υπό μία έννοια ευλογημένος ή τυχερός, όπως για παράδειγμα το γεγονός ότι είχε μία οικογένεια που πάντα τον στήριζε. Μπορεί να μην ξεκίνησε από τα πιο «χαμηλά» κοινωνικά στρώματα, αλλά κάθε εφόδιο που του παρείχε η οικογένειά του το αξιοποίησε με το παραπάνω. Κόπιασε, δούλεψε, σπούδασε με υποτροφία, εξάσκησε τις κοινωνικές του δεξιότητες και προφανώς εκμεταλλεύτηκε κάθε ευκαιρία που του δόθηκε. Ήταν ικανός και δυναμικός!

Με αυτό το αίσθημα ικανοποίησης, συνέχισε να παρατηρεί τον κόσμο με περιέργεια από ψηλά, ώσπου κάποια στιγμή τα

μάτια του εστίασαν στη δική του αντανάκλαση πάνω στο τζάμι.

Χαμογέλασε, διότι πολύ απλά του άρεσε αυτό που έβλεπε. Δεν ήταν απλά φτασμένος ή έξυπνος, αλλά και όμορφος! Ψηλός, γεροδεμένος, με απόλυτα συμμετρικά χαρακτηριστικά, ζωηρό έντονο βλέμμα, δυναμικό πηγούνι και ένα πρόσωπο που ακτινοβολούσε και εξέπεμπε ασφάλεια και σιγουριά. Αυτό ακριβώς το αγγελικό και σχεδόν αθώο πρόσωπο το είχε βέβαια αξιοποιήσει ποικιλοτρόπως... Με μία μεγάλη δόση αυταρέσκειας, θυμήθηκε πόσο απολαμβάνει την κολακεία και τον θαυμασμό. Εξάλλου, είναι ο πλέον περιζήτητος εργένης, ειδικά τώρα στα σαράντα-πέντε του!

Στον αντίποδα, όμως, υπήρχε ένα κομμάτι μέσα του που τον βασάνιζε. Όντως, είχε πλέον πολλά για να περηφανευτεί, αλλά τι άλλο θα μπορούσε να κατακτήσει; Πώς θα μπορούσε άραγε να εξελιχθεί περαιτέρω; Τι άλλο θα γινόταν να κάνει, ενώ οι μέρες του βυθίζονται σταδιακά σε κάτι που όλο και περισσότερο μοιάζει με ρουτίνα;

Και ενώ οι σκέψεις του μάλλον έπαιρναν μία αρνητική χροιά, ξαφνικά το μάτι του εντόπισε κάτι από ψηλά: ένα εμφανώς ερωτευμένο ζευγάρι, πιθανότατα φοιτητές (αχ, φαίνονταν τόσο νέοι και αθώοι) που προχωρούσε αμέριμνο, την ώρα που τρεις μεγαλόσωμοι άντρες άρχισαν να πλησιάζουν από πίσω τους σαν αγέλη λύκων και σίγουρα όχι με αγαθές προθέσεις! Λίγο παρακάτω, για την ακρίβεια πιο μπροστά τους και πίσω από το άγαλμα του Αγίου Προστάτη της Πόλης, εντόπισε και άλλους δύο κρυμμένους άντρες, οι οποίοι φαίνεται να είχαν στήσει κάτι σαν ενέδρα έχοντας στοχοποιήσει και αυτοί το άτυχο ζευγάρι.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, σαν μία ταινία ντοκιμαντέρ με άγρια ζώα κάπου στη σαβάννα, η όλη σκηνή απέκτησε μία ταχύτητα και μία βαρβαρότητα μοναδική, σχεδόν απεριγράπτη! Το ζευγάρι γρήγορα αντιλήφθηκε το κακό που ερχόταν με βία πάνω τους, αλλά με τι σκοπό άραγε; Τη ληστεία; Πιθανό βιασμό; Κάποια μορφή σαδιστικής πλάκας; Δεν είχε νόημα και, τελικά, ούτε σημασία. Απλά συνέβαινε!

Η κοπέλα άρχισε να ουρλιάζει τόσο δυνατά που ο Άλεξ νόμιζε ότι θα σπάσει τα τζάμια του κτηρίου. Ειλικρινά πίστευε ότι ένιωθε την άγρια ταλάντωση των ηχητικών κυμάτων να χτυπά το σώμα του. Ο καημένος ο φίλος της προσπάθησε, ιπποτικά θα έλεγε κανείς, να την προστατέψει. Όμως, δεν ήταν καθόλου εύκολο απέναντι σε περισσότερους αντιπάλους, μάλιστα αντιπάλους όπως όλα έδειχναν με πιο βίαιο παρελθόν από αυτόν. Περικυκλωμένος, έγινε σταδιακά ο κύριος στόχος και δεν προλάβαινε να αποκρούσει τα χτυπήματα. Συνεχόμενες και αδιάκριτες κλωτσιές σε κάθε μέρος του σώματός του, από κάθε σημείο και με κάθε γωνία. Ένας από την συμμορία είχε σιδερογροθιά. Δεν φαινόταν αυτή καθαρά από ψηλά, αλλά το αποτέλεσμα της ήταν εντονότατο και διακριτό! Για αυτό το κορμί του άτυχου αμυνόμενου τρανταζόταν λες και τον διαπερνούσε ηλεκτρικό ρεύμα. Κάποια στιγμή από ένα χτύπημα στο πρόσωπο γέμισε το πεζοδρόμιο με αίμα, που πετάχτηκε σαν νερό από μικρό σιντριβάνι μέχρι το δρόμο.

«Μάλλον θα έχασε και μερικά δόντια», σκέφτηκε με μία δόση μοχθηρίας ο Άλεξ!

Δυστυχώς, τα χαμένα δόντια ήταν το λιγότερο απ' τα προβλήματά του. Το ξύλο που έτρωγε ήταν υπερβολικά βίαιο και δεν φαίνονταν να βιάζονται να τελειώσουν μαζί του. Και γιατί να βιαστούν; Ο δρόμος ήταν πολυσύχναστος και κοντά υπήρχαν τουλάχιστον τρεις άλλοι πεζοί συνάνθρωποι. Εντούτοις, όχι μόνο δεν προσπάθησαν να βοηθήσουν, γεγονός λογικό κατά κάποιον τρόπο μιας και δεν είναι τόσο εύκολο, αλλά τράπηκαν σε φυγή και δεν φάνηκε ούτε κάποιος από αυτούς να σηκώνει το τηλέφωνο, έστω για να ειδοποιήσει την αστυνομία. Φυσικά και κανένα από τα αμάξια δεν σταμάτησε εκεί κοντά. Όλοι απλά συνέχισαν την πορεία τους, τις δουλειές τους και γενικά τη ζωή τους, ενώ σίγουρα είχαν επίγνωση της κατάστασης! Όλοι προσπέρασαν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο!

Κάποια στιγμή ήρθε νομοτελειακά και το απόλυτα βάρβαρο χτύπημα σε έναν άνθρωπο που είχε ήδη ηττηθεί πλήρως. Ο πιο εύσωμος και λιγότερο αθλητικός από την συμμορία αποφάσισε, ερχόμενος από πίσω, να πατήσει με όλη του δύναμη το χέρι με το οποίο προσπαθούσε να σηκωθεί το πεσμένο αγόρι και έτσι το έσπασε σαν κλαδάκι! Το θέαμα έκανε τον Άλεξ να γουρλώσει τα μάτια του! Το κόκαλο εξείχε φανερά πάνω από τα υπόλοιπα κομμάτια σάρκας και ο νεαρός άντρας σταμάτησε να αντιστέκεται. Ίσως και να είχε πεθάνει, αλλά σίγουρα ήταν λιπόθυμος.

Μέσα σε όλη αυτή την αναστάτωση, η κοπέλα αποφάσισε ενστικτωδώς και με μανία να προσπαθήσει να ξεφύγει από τους δύο άλλους που είχαν εστιάσει αποκλειστικά σε αυτήν. Ως εκ θαύματος, τους γλίστρησε κυριολεκτικά μέσα από τα χέρια τους και ματωμένη, αναμαλλιασμένη και με σκισμένα ρούχα όρμησε χωρίς να το καλοσκεφτεί προς τη μεριά της λεωφόρου. Παρά τη γενναία και απέλπιδα προσπάθεια διαφυγής, το μόνο που κατάφερε ήταν να βρεθεί στο δρόμο ενός καημένου ταξιτζή, ο οποίος για κακή του τύχη πέρασε από εκείνο το σημείο, τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή! Έτσι, η κοπέλα παρασύρθηκε με ορμή από τον μεταλλικό όγκο του αυτοκινήτου και βρέθηκε σπασμένη και διαλυμένη στο οδόστρωμα πίσω από το ταξί που την χτύπησε, σαν μία παλιά κούκλα που κάποιο ζωηρό παιδί είχε πετάξει από το μπαλκόνι επειδή τη βαρέθηκε.

Ύστερα από αυτή τη σκηνή η ομάδα των πέντε «κανιβάλων» αποχώρησε με γοργό βήμα και μερικές κραυγές γέλιου και «επιτυχίας». Ναι, ήταν κατά μία έννοια κανίβαλοι, αφού το μόνο που θέλησαν ήταν ο πόνος και η καταστροφή. Για όποιον είχε την ατυχία να γίνει μάρτυρας στο περιστατικό, δεν υπήρχε κανένας εμφανής στόχος, αιτία, πρόφαση ή λόγος, ούτε καν η πρόθεση για ληστεία ή ένα άλλο άμεσο κέρδος.

Αυτό το τελευταίο, επηρέασε ακόμα περισσότερο τον Άλεξ. Ένιωθε την καρδιά του πλέον να χτυπά σαν τρελή και το στήθος του να παίρνει κοφτές ανάσες! Ήταν μία έκσταση, μία μοναδική για αυτόν εμπειρία, μία μαρτυρία σκληρή, η οποία του έδινε τελικά ευχαρίστηση! Όχι, ήταν κάτι παραπάνω, ήταν απόλαυση στα πλαίσια της ηδονής! Ηδονή στο μυαλό, αλλά και στο σώμα. Το ένιωθε πλέον ξεκάθαρα και σε πιο χαμηλά σημεία του κορμιού του! Ήταν η αντίστοιχη ηδονή που του προσέφερε όταν χρειαζόταν η Μαίρη, η μία από τις τρεις βοηθούς του και η πιο όμορφη. Η Μαίρη, η εκθαμβωτική «γυναίκα τρόπαιο», που και μόνο η ύπαρξή της στο γραφείο του ήταν μία δήλωση ισχύος και μία πηγή ζήλιας τόσο για άντρες, όσο και για γυναίκες, ανεξάρτητα από τις προτιμήσεις τους!

Πλέον, δεν υπήρχε επιστροφή. Έπρεπε να εκτονωθεί και να επεκτείνει το συναίσθημα. Ήταν η ώρα της αυτοϊκανοποίησης, εκεί στο παράθυρο ψηλά στο υπέροχο διαμέρισμά του στον τριακοστό τρίτο όροφο. Εκεί στη θέση ισχύος, εκεί ψηλά!

Όταν τελείωσε, ο Άλεξ σκέφτηκε αν θα μπορούσε με κάποιον ευφάνταστο τρόπο να βασανίσει και, γιατί όχι, να σκοτώσει και την Μαίρη. Αλλά γρήγορα αποφάσισε ότι δεν άξιζε το ρίσκο. Ήδη είχε ρισκάρει αρκετά πληρώνοντας την ομάδα εκείνων των υπανθρώπων για να εκδηλώνουν τα πιο βίαια ένστικτά τους σε ανυποψίαστους πολίτες, όπως το σημερινό άτυχο ζευγαράκι. Δύο αθώοι άνθρωποι οι οποίοι απλά αξιοποιήθηκαν σε μία και μόνο παράσταση κατά παραγγελία του εντιμότατου κυρίου Άλεξ. Δύο αθώοι που φυσικά ποτέ δεν θα μπορούσαν να συνδεθούν από την αστυνομία κατά οποιοδήποτε τρόπο μαζί του. Όπως και εύκολα θα γινόταν πιστευτός ο ισχυρισμός του ότι δεν συναναστρέφεται με αληθίριους και παραβατικούς ανθρώπους, ικανούς μόνο για βία και καταστροφή. Άλλωστε το σύμπαν, όπως είναι γνωστό, είναι σκληρό και άδικο.

Το καινούργιο του μυστικό χόμπι τον ικανοποιούσε, αλλά ήταν ριψοκίνδυνο, έστω και με την απόμακρη λογική ευχαρίστησης και τις δικλίδες ασφαλείας, που είχε (ή νόμιζε ότι είχε) ο Άλεξ στο μυαλό του. Ήδη του ζητούσαν περισσότερα χρήματα για κάθε νέο «σόου», όπως του έλεγαν χαρακτηριστικά. Ίσως να πρέπει να ξεκόψει για λίγο ή να βρει τρόπο να τους... εξαφανίσει από το παιχνίδι και αυτούς! Θα το σκεφτόταν. Άλλωστε ήταν έξυπνος, μεθοδικός, αδίστακτος, αλλά κυρίως είχε χρήμα και διάθεση να λύσει κάθε μικρό ή μεγάλο θέμα. Ο Άλεξ δεν έχει ακόμα χάσει σε καμία μάχη της ζωής του. Μόνο κερδίζει και θα φροντίσει να συνεχίζει να κερδίζει. Δεν θα τον φάει η μονοτονία, ούτε θα τον περιορίσουν οι κανόνες και οι κοινωνικές συμβάσεις! Μα κυρίως θα συνεχίσει να βρίσκει νέα όρη να κατακτήσει και θα αφήσει τον αληθινό εαυτό του να εκφράζεται! Δεν έφτασε τυχαία ψηλά στη ζωή!

Εκεί που όλες αυτές οι σκόρπιες σκέψεις και επιθυμίες τριγυρνούσαν το μυαλό του μαζί με την ικανοποίηση που έλαβε λίγο νωρίτερα, το κουδούνι χτύπησε! Κοίταξε το ρολόι του και η ώρα είχε πάει 22:15. Ήταν η ώρα που είχε οργανώσει από το πρωί και μέσω κινητού να του φέρουν το βραδινό του από το αγαπημένο του γκουρμέ εστιατόριο, το οποίο ήταν πολύ κοντά στην οικία του και ο ιδιοκτήτης προσωπικός φίλος, φυσικά. Δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στα διάφορα συνοδευτικά, όπως τον πουρέ πατάτας ή τη σάλτσα κορόμηλου, και πήγε κατευθείαν στην αγαπημένη του βουβαλίσια μπριζόλα. Ωμή, με την κοκκινάδα του αίματος να γεμίζει το στόμα! Το φαγητό ενός γνήσιου αρπακτικού! Άραγε να ισχύει ότι το ανθρώπινο κρέας είναι από τα πλέον ενδιαφέροντα να δοκιμάσει κανείς;

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΣΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Το Άγγιγμα

“Ο καλύτερος συγγραφέας της γενιάς μας!”

Σηκώθηκε για να ξεπλύνει τη μουντζούρα της εφημερίδας από τα δάχτυλά του.

Είχε και επισήμως, λοιπόν, αγγίξει τη δόξα. Ένα μειδίαμα θα τον συντρόφευε όλη την υπόλοιπη μέρα.

“Σας παρακαλώ, κύριε, κάτι για να φάω”, ένα μικρό χέρι του έκοψε τον δρόμο καθώς πήγαινε προς τα γραφεία.

“Μη με ακουμπάς, μικρέ!”, είπε ενοχλημένος και συνέχισε την πορεία του.

Τότε ήταν που ένωσε το κρακ. Κάτι στον αριστερό του ώμο μετακινήθηκε σαν να το τράβαγε μαγνήτης και η άρθρωση βγήκε από τη θέση της.

Στάθηκε επί τόπου κρατώντας την ανάσα του, δεν ήθελε να φωνάξει με τόσο κόσμο γύρω.

Το χέρι του κρεμόταν χαλαρά σαν ξεχαρβαλωμένη κούνια.

Με την ψυχραιμία του να επανέρχεται, έστριψε και κατευθύνθηκε προς τον γιατρό του που ήταν εκεί κοντά.

Μετά από μία ώρα συνέχιζε πάλι τον δρόμο του με το αριστερό του χέρι δεμένο σφιχτά μέσα σε άσπρες λωρίδες υφάσματος και συλλογιζόταν την τύχη του: “ευτυχώς που δεν ήταν το δεξί χέρι, με το δεξί γράφω”.

Ο εκδότης του επέμενε ότι πρέπει να παρευρεθεί στην εκδήλωση.

“Είναι προς τιμήν σου, δε γίνεται να λείπεις”.

Τον είδε που δεν απάντησε και συνέχισε:

“Θα είναι όλοι εκεί, δεν μπορεί να λείπεις εσύ”.

Οποιαδήποτε άλλη μέρα θα είχε επιδιώξει ο ίδιος πρώτα κάτι τέτοιο, μα σήμερα, σήμερα κάτι του τριβέλιζε το μυαλό. Δεν είχε πολύ όρεξη.

Καθώς τον βοηθούσαν να ντυθεί, κοίταξε το χέρι του που έμοιαζε παράταιρο πλέον σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα του, ήταν όμως ακόμα κομψός. Το μικρό μειδίαμα επανήλθε για λίγο στα χείλη του.

Η αίθουσα ήταν γεμάτη και τα μάτια στραμμένα πάνω του. Σε λίγο όμως θα μπορούσε να φύγει. Πήγαινε να πάρει το πανωφόρι του όταν τον πλησίασε ένας νεαρός.

“Σας παρακαλώ, κύριε, θα υπογράψετε; είμαι μεγάλος θαυμαστής σας”, το χέρι του πήγε να ακουμπήσει πάνω του.

“Μη με ακουμπάς, μικρέ!”, τον σταμάτησε.

Κατευθύνθηκε προς την έξοδο και είχε περπατήσει μόλις λίγα μέτρα όταν άκουσε το κρακ.

Ένωσε τον καρπό του δεξιού του χεριού να παραλύει και η παλάμη του έμεινε να δείχνει προς τα κάτω χωρίς να μπορεί να την κουνήσει. “Θα περάσει”, σκέφτηκε. “Θα περάσει”.

Όμως δεν πέρασε.

Ο γιατρός του είπε ότι δεν θα μπορούσε να γράψει, επ□ αόριστον.

“Υπομονή”, του συνέστησε.

Τώρα είχε άπειρο χρόνο να βγαίνει για άσκοπες βόλτες σέρνοντας και τα δυο του χέρια και αποφεύγοντας τους τυχόν θαυμαστές του. Ιδίως τους νεαρούς σε ηλικία. Όποτε έβλεπε κάποιον μικρό αλητάκο να κινείται μες στο πλήθος, τον κατέκλυζε στιγμιαίος πανικός και προσπαθούσε να κρυφτεί όπου μπορούσε για να αποφύγει μια ακόμα τυχαία προσέγγιση.

“Έτσι κι αλλιώς δεν έχει μείνει κι άλλο χέρι να χάσω”, χαμογέλασε σαρδόνια στον εαυτό του. Εξάλλου, όσα είχαν συμβεί ήταν τόσο ανεξήγητα που έμοιαζαν σχεδόν εξηγήσιμα. Ήταν τυχαία μα χωρίς κάποια φανερή αιτία. Ήταν “ατυχήματα”, κάπως είχε χτυπήσει και δεν το κατάλαβε. Δεν είχε τολμήσει να επιμείνει τονίζοντας το αυτόματο των τραυματισμών του στους γιατρούς, ήξερε ότι έτσι θα έμπαινε και σε άλλους μελάδες. Προσπαθούσε απλώς να κάνει τα πάντα για να μην ξανασυμβεί, οπότε άρχισε να μειώνει κι άλλο τις συναναστροφές του μέχρι που κατέληξε να βγαίνει σπανίως από το σπίτι του. Και πάνω από όλα, απέφευγε να σκέφτεται αυτόν τον ήχο, αυτήν την αίσθηση, το αλλόκοτο κρακ, που σαν μια άγνωστη εντολή από το πουθενά ξετύλιγε τη διάλυσή του, όπως αυτή τώρα ξετύλιγε την κορδέλα για να ανοίξει το δώρο που μόλις της είχε χαρίσει.

Τον κοίταξε γεμάτη ενθουσιασμό και μετά γύρισε και φώναξε σε κάποιον να έρθει να το δει. “Είναι και ο μικρός μου ανιψιός εδώ, επίσκεψη!”, τον ενημέρωσε και τότε αυτός είδε ένα μικρό παιδί να μπαίνει στο σαλόνι και να τρέχει προς το μέρος τους. Πριν προλάβει να κάνει οτιδήποτε, ο μικρός ήταν στην αγκαλιά της και άπλωνε το χέρι του προς το πρόσωπό του.

“Μη με αγγίξεις, μικρ□!” , άκουσε να του ξεφεύγει υστερικά η φράση με μια φωνή που έμοιαζε σα να βγαίνει από κάποιο ξένο λαρύγγι. Κράτησε την ανάσα του μα λίγα δευτερόλεπτα μετά άκουσε τον ήχο του κρακ, και καθώς ένιωθε το ζεστό αίμα να απλώνεται στο πρόσωπό του, είδε το δεξί του μάτι να κυλάει στο πάτωμα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΛΑΒΟΥΔΗ

Τροφή για σκέψη

Αν ήταν δυνατόν η Κάτγια δεν θα έβγαινε ποτέ ξανά από το σπίτι. Ο καιρός ήταν αμείλικτος τις τελευταίες μέρες, με τον αέρα να ουρλιάζει σχεδόν μέσα στα αυτιά της, καθώς περνούσε ανάμεσα από τις αμέτρητες ρωγμές του ρετιρέ. Κάθε απόγευμα, με το που ξυπνούσε, ξεκινούσε ένας αέναος κύκλος βηματισμού. Από την κρεβατοκάμαρα, έσερνε τα πόδια της νωχελικά, μέχρι τον μεγάλο διάδρομο. Εκεί, άλλοτε χάιδευε απαλά την ταπετσαρία του τοίχου, άλλοτε τα μακριά της νύχια έσκιζαν κομμάτι κομμάτι ό,τι εμπόδιζε την διαδρομή τους.

Πάντα κατέληγε στην κουζίνα, ίσως γιατί πάντα πεινούσε. Όταν θυμόταν πως δεν είχε τίποτα να φάει συνέχιζε να βηματίζει, χαμογελώντας αχνά ανάμεσα στις σκιές των τοίχων. Γνώριζε πολύ καλά πως αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να ξεμυτίσει από το λημέρι της και να αγοράσει την τροφή της. Τι ήταν όμως αυτό που την έκανε να προτιμά την πείνα από την αγορά τροφής; Πολύ απλά, σιχαινόταν την πολυκοσμία. Από τότε που ο πληθυσμός της γης έφτασε στο κόκκινο, προσπαθούσε πάση θυσία να αποφύγει τα τυχαία αγγίγματα και τα σπρωξίματα των ανίδεων περαστικών. Η σκέψη και μόνο την έκανε να ανατριχιάζει.

Άφησε την μακριά μεταξωτή της ρόμπα να κυλήσει αργά από τα μπράτσα της ως τα ακροδάχτυλα της και να πέσει απαλά στο πάτωμα. Έπιασε το πανωφόρι της και τυλίχτηκε καλά με αυτό, τραβώντας τα γάντια της να φτάσουν μέχρι τον αγκώνα. Το φουλάρι της κάλυπτε μέχρι και την μύτη της και η κουκούλα του παλτού της έπεφτε τόσο χαμηλά που φαινόταν μόνο τα μάτια της.

Βγήκε από το κτήριο προσεκτικά, μην πέσει πάνω σε κάποιον από τους εκατοντάδες περαστικούς. Αναμφίβολα αν όχι

όλοι από αυτούς, τότε σίγουρα οι περισσότεροι είχαν βγει για τον ίδιο σκοπό. Η αγορά είχε την ίδια γνώριμη μυρωδιά ιδρώτα, μούχλας και αδράνειας. Ήταν εξαιρετικά δύσκολο να θυμηθεί πόσο όμορφα μύριζε κάποτε ο πεζόδρομος. Αν και στο παρελθόν πίστευε πως ούτε ανάσα δεν μπορούσε να ξεφύγει εκεί, συγκριτικά με το παρόν ήταν τότε σχεδόν άδειος. Χαμογέλασε στην ανάμνηση, μελαγχολικά, όπως κάθε φορά που μια θύμηση της παλαιάς της ρουτίνας έφτανε στην επιφάνεια του συνειδητού της κόσμου.

Δεν υπήρχε κάτι το σπουδαίο για να χαζέψεις, είναι η αλήθεια. Οι βιτρίνες ήταν πάντα άδειες, λες και μόνο η υπόνοια ενός πελάτη φάνταζε αποκρουστική. Αντίκρισε το κλασικό μπρούτζινο καμπανάκι στο μαγαζί όπου συνήθιζε να ψωνίζει και προσπάθησε να αποφύγει την επαφή με τον προηγούμενο πελάτη, όμως μάταια. Μαζεύτηκε απότομα και κόλλησε στον τοίχο συνοφρυωμένη. Κοίταξε την πόρτα του μαγαζιού να κλείνει πίσω από τον άγνωστο και υπενθύμισε στον εαυτό της πως σύντομα θα ήταν και πάλι σπίτι. Δεν υπήρχε λόγος να αγχωθεί. Οραματίστηκε την βαριά πόρτα της να κλείνει με βρόντο και αυτήν να βαδίζει ξανά, πιο ζωηρά αυτή τη φορά, ανάμεσα στα σκονισμένα έπιπλα και τους σκοροφαγμένους καναπέδες. Λίγο ακόμα, σκέφτηκε, δέκα λεπτά και θα είμαι σπίτι.

«Δεσποινίς Κάτγια, έχω να σας δω αρκετό καιρό. Ελπίζω να μην σας απογοήτευσαν οι υπηρεσίες μας και αυτός να είναι ο λόγος.»

Η Κάτγια χαμογέλασε και έβηξε διακριτικά, καλώντας την φωνή της στην επιφάνεια. Είχε τόσο καιρό να την χρησιμοποιήσει που δεν ήταν σίγουρη αν όντως θα έβγαινε, και πραγματικά ακούστηκε ενοχλητικά βραχνή όταν το έκανε.

«Αυτό δεν θα μπορούσε να γίνει ποτέ, κύριε Νίον. Οι υπηρεσίες σας είναι αδιαμφισβήτητα ποιοτικές. Θα ήθελα κάτι πιο γλυκό σήμερα, αν γίνεται. Παράδοση στο σπίτι, όπως πάντα».

«Φυσικά δεσποινίς Κάτγια, θα είναι ήδη εκεί μέχρι να γυρίσετε. Όπως πάντα».

Η Κάτγια ένευσε και έριξε στον πάγκο τρία χρυσά νομίσματα, κοίταξε βιαστικά από το παράθυρο της πόρτας και σίγουρη πια πως δεν θα έπεφτε πάνω σε κανέναν όρμησε στον δρόμο βιαστικά. Πιθανότατα θα έβρεχε σήμερα και είχε ξεχάσει να πάρει την ομπρέλα της. Χάζεψε ανέμελα τον ουρανό μέχρι που βρέθηκε στην κεντρική είσοδο της πολυκατοικίας της. Ανέβηκε τα σκαλιά όσο πιο αργά μπορούσε, προκαλώντας εσκεμμένα προσμονή στον ίδιο της τον εαυτό.

Άνοιξε την πολυπόθητη πόρτα και κύλισε μέσα σαν αερικό. Τίναξε από πάνω της τις περιττές ενδυμασίες και με έναν μεγάλο διασκελισμό βρέθηκε στην κουζίνα. Άνοιξε με επιμέλεια το πρώτο συρτάρι και έβγαλε τα ακονισμένα της μαχαίρια για να τα τοποθετήσει δίπλα στο μεγάλο μεταλλικό κλουβί που βρισκόταν πάνω στον πάγκο.

Το πλάσμα την κοίταξε μέσα από τα μισό-ναρκωμένα μάτια του, ανήμπορο να αντιδράσει. Οι υπηρεσίες του κύριου Νίον ήταν όντως πάντοτε εξαιρετικές. Πρέπει να ήταν περίπου έξι χρόνων και φυσικά δεν θα είχε ποτέ την ευκαιρία να μεγαλώσει σε αυτόν τον τόσο γεμάτο κόσμο. Η τύχη το είχε εγκαταλείψει καθώς αν ήταν με το μέρος του θα είχε διαπρέψει στην κλήρωση και θα γινόταν ένα έντιμο μέλος της στρεβλής αυτής κοινωνίας. Όμως η τύχη είχε αποκοιμηθεί. Η Κάτγια κράτησε σταθερά το μαχαίρι της, μειδιώντας. Ήταν απλά σάρκα, γεννημένη από ανθρώπινο ον που όμως ποτέ δεν θα γινόταν κάτι παραπάνω. Σάρκα έτοιμη να την θρέψει.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ

Πεφταστέρι (ή Τα Μπλε Όνειρα)

Ο καλοκαιρινός έναστρος ουρανός ίσως είναι το πρώτο ερωτεύσιμο στοιχείο για αυτούς που επιλέγουν το ελεύθερο κάμπινγκ ως τρόπο διακοπών, το δεύτερο είναι η έλλειψη φασαρίας, πέραν του ήχου της θάλασσας και των ήχων της φύσης. Έλαχε το καλοκαίρι εκείνο να είναι και η δική μας επιλογή: πέντε φίλοι, δυο σκηνές και ένα παλιό αλλά αξιόπιστο Χιουντάι – ο «Κίτσος», ο αγαπημένος έκτος της παρέας.

Νερό είχε μείνει λίγο, ίσα ίσα για να πιούμε, άρα το ντους ήταν εκτός προγράμματος, καθώς για προμήθειες θα πηγαίναμε την επόμενη μέρα. Έτσι, ψημένοι από τον ήλιο και την αλμύρα, ξαπλώσαμε στην παραλία για μία ακόμη νύχτα στο δικό μας χιλιάστερο ξενοδοχείο. Ως συνήθως ήμασταν ξαπλωμένοι σε κύκλο με τα κεφάλια μας στο κέντρο και τα σώματα απλωμένα σαν πέταλα μαργαρίτας. Οι λόγοι γι αυτό ήταν απλοί: πρώτον, για να μπορούμε να μιλάμε σιγά και να μην καλύπτουμε τον ήχο των κυμάτων και δεύτερον για να «γυρνάει» εύκολα το τσιγάρο.

Τα λίγα λεφτά που είχαμε, κάποια από χαρτζιλίκια και κάποια από δουλειές του ποδαριού, σύννηθες σ' εκείνη την ηλικία, είχαν χωριστεί σε δύο κατηγορίες, για βενζίνες και για «ψώνια». Το «ψώνια στην περίπτωση μας ήταν η φτηνή ρετσίνα, το μαύρο, ψωμί και το περιστασιακό καρπούζι. Τα γεύματά μας συνήθως ήταν ψωμί με μερέντα το πρωί, αλίμενο με το μαχαιράκι παλιού ελβετικού σουγιά, καρπούζι το μεσημέρι και ψωμί με τόνο το απόγευμα. Οι κονσέρβες τόνου

και οι μερέντες, προϊόντα υπεξαίρεσης από τα ντουλάπια των γονιών μας. Το μαύρο, ο κρυφός θησαυρός μας, πάντα προστατευμένος σε ευφάνταστες κρυψώνες.

Απάνω στην «θολούρα» μας, όπως την ονόμασαν πριν από εμάς παλιοί λαϊκοί ποιητές, αρεσκόμασταν στην παρατήρηση του αρχαιότερου θερινού κινηματογράφου στον κόσμο, του έναστρου ουρανού. Με μηδαμινές σχεδόν γνώσεις αστρονομίας παρατηρούσαμε, σχολιάζαμε αλλά και βαφτίζαμε αστερισμούς κατά το δοκούν. Ο δικός μου αγαπημένος ήταν τα «βυζάκια», που αργότερα, ένας λιγότερο ρομαντικός, με ενημέρωσε πως είναι ο αστερισμός της Ανδρομέδας, σκοτώνοντας κάθε όμορφη ανάμνηση που είχα μέχρι τότε για αυτόν.

Με ονομασίες αστερισμών και διεκδικήσεις πρωτιάς σε αυτές περνούσε ευχάριστα η βραδιά από την οποία δεν έλλειπαν βέβαια και οι ιστορίες. Αφηγούμασταν πόθους, πάθη, φαντασιώσεις και ελπίδες, αλλά παράλληλα και φοβίες βγαλμένες στην επιφάνεια από το «πίομα», που ενδόμυχα γνωρίζαμε αλλά δεν παραδεχόμασταν μέχρι τότε.

Μια τέτοια νύχτα πετύχαμε και τη βροχή μετεώρων ή πεφταστεριών όπως συνηθίζαμε να τα λέμε. Με χιούμορ και πειράγματα ξεκινήσαμε τις ευχές μας που η λαϊκή δοξασία τις θέλει να πραγματοποιούνται «σαν θέλουν οι Θεοί και δεν υπάρχει δόλος». Όλα κυλούσαν χαλαρά και με χαβαλέ, όταν μια έντονη λάμψη και ένα διαπεραστικό σφύριγμα τράβηξε την προσοχή μας σ' ένα πεφταστέρι που κατευθυνόταν προς το μέρος μας!

Τα μουδιασμένα από την μέθη αντανάκλαστικά μας, μας άφησαν αποσβολωμένους και με ανοιχτά στόματα κοιτούσαμε τον επερχόμενο επισκέπτη. Το μπλε του φως μας είχε μαγέψει, και τον παρακολουθούσαμε ανασηκωμένοι μέσα στους υπνόσακους που παίρναμε πάντα στην παραλία τα βράδια. Τις λίγες στιγμές που διήρκεσε η πορεία του μας έδωσε την αίσθηση ενός αιωρούμενου λικνίσματος, επειδή το φως του μια δυνάμωνε και μια ατονούσε, κρατώντας την προσοχή μας σχεδόν υπνωτικά.

Οι στιγμές πέρασαν γρήγορα και μια ισχυρή λάμψη συνοδευόμενη από έναν παφλασμό όταν έπεσε στη θάλασσα, σηματοδότησαν το τέλος της φρενήρους πορείας του πεφταστεριού, λίγες δεκάδες μέτρα από εμάς. Το πρώτο μου ένστικτο ήταν να βουτήξω για να το βρω, και το ακολούθησα, παραπατώντας ελαφρώς από την μέθη αλλά κυρίως επειδή η τελευταία δυνατή λάμψη με είχε σχεδόν τυφλώσει.

«Που πας ρε βλαμμένη στα σκοτάδια» μου είπε ο Νίκος ελαφρώς εκνευρισμένος.

«Θα βουτήξω να το βρω» απάντησα νωχελικά.

«Βραδιάτικα ρε καθυστερημένη, ούτε εσένα δεν θα βρούμε» πρόσθεσε ο Γιάννης με χιουμοριστικό ύφος.

Αποφάσισα να τους αγνοήσω ακούγοντας την φωνή μέσα μου που με βεβαίωνε για την επιτυχία της βραδινής μου εξόρμησης. Έβγαλα το μπλουζάκι μου και έμεινα με το μαγιό που φορούσα απ' το πρωί. Μια βουτιά και η ψύχρα της νύχτας εξαφανίστηκε, καθώς το χλιαρό νερό αγκάλιασε το σώμα μου. Ήμουν καλός κολυμβητής, η δυσκολία όμως του εγχειρήματος ήταν να βρω το ακριβές σημείο.

Δέκα μέτρα από τη παραλία κι ενώ έχω αρχίσει ήδη να μετανιώνω την απόφαση μου για την βραδινή εξερεύνηση, παρατηρώ κάπου στα αριστερά μου ένα αχνό γαλάζιο φως. Μέσα στην θολούρα που μου χάιδευε το νου υπέθεσα ότι το μετέωρο με καλούσε, ως μικρός φάρος, να πάω να το βρω. Σαν τον απείθαρχο Οδυσσέα που λαχταρούσε το άκουσμα των σειρήνων, υπάκουσα κι εγώ στην αδικαιολόγητη αυτή έλξη και κολύπησα προς το μέρος του.

Με κάθε δρασκελιά ανοιγόμουν όλο και πιο πολύ στην θάλασσα και ενώ η μαύρη της ράχη στο βυθό μου έμοιαζε απειλητική, το κάλεσμα και η αναλαμπή του μετέωρου όλο και δυνάμωναν. Στο βάθος άκουγα φωνές από την παραλία

να μου ζητούν, να με παρακαλούν, να γυρίσω πίσω αλλά το εσωτερικό μου κάλεσμα, κατά πολύ ισχυρότερο, τις σκέπασε όπως το κύμα τον ύφαλο, εκεί που μόνο ο κρότος της σύγκρουσης αποκαλύπτει την κρυφή πραγματικότητα. Λίγα μέτρα ακόμη και το έφτασα, ήμουν ακριβώς από πάνω του σε έναν βυθό λουσιμένο στο φως του, λες κι ήτανε καταμεσήμερο.

Ο φόβος και η λαχτάρα πάλευαν μέσα μου, να βουτήξω ή όχι; Μήπως εξαιτίας του σύντομου ταξιδιού του στην ατμόσφαιρά μας ήταν πολύ ζεστό για να το πιάσω; Η αδικαιολόγητη έλξη με κέρδισε, πήρα μια ανάσα και βούτηξα· το νερό δεν είχε καθόλου αντίσταση και η αίσθηση ότι πετούσα μου χάρισε ένα χαμόγελο καθώς πλησίαζα τον βυθό όπου καθόταν το αντικείμενο. Άπλωσα το χέρι μου και το ακούμπησα διστακτικά, ένα θερμό ρίγος με διαπέρασε σαν εναγκαλισμός πόθου. Έκλεισα το χέρι μου γύρω του και ξεκίνησα να ανεβαίνω ενώ η αίσθηση της αιώρησης με ακολούθησε και στην άνοδό μου.

Φτάνοντας στην επιφάνεια άνοιξα την παλάμη μου για να δω καλύτερα το αντικείμενο που είχα συλλέξει με τόσο κόπο. Ήταν μακρόστενο, περίπου δέκα εκατοστά και εκ πρώτης όψεως έμοιαζε με πέτρα, η στιλπνή του επιφάνεια, που θύμιζε και μέταλλο, είχε πολύ μικρές αμυχές σαν κάποιος να τις χάραξε. Η έντονη λάμψη του, αυτό το φως που με οδήγησε να το βρω, είχε χαθεί αλλά ένα παράξενο μπλε φωσφόρισμα μου επέτρεπε να διακρίνω το σχήμα του.

Το βάρος του αμελητέο, μου έδινε την αίσθηση ότι κρατούσα φελλό στο χέρι μου, κάπως παράξενο αλλά ακόμη πιο παράξενη ήταν η θερμοκρασία του. Δεν είχε την ζεστασιά ενός αντικειμένου που θερμάνθηκε πέφτοντας στην ατμόσφαιρα, αλλά την θέρμη ενός ζωντανού οργανισμού με παλμό και ενέργεια.

Σήκωσα το χέρι μου και φώναξα «το βρήκα, το βρήκα», μα οι φωνές των φίλων μου έφταναν σαν αχός και δεν ξεχώρισα τι μου έλεγαν. Για να μην τους τρομάξω περισσότερο ξεκίνησα να κολυμπάω προς την ακτή, βάζοντας πρώτα στο εσωτερικό τσεπάκι που είχε το μαγιό μου την πέτρα για να μην την χάσω. Όσπου να φτάσω στην παραλία είχα επανέλθει στη νηφαλιότητα πλήρως, άτιμο πράγμα ο μεταβολισμός, αλλά μια ελαφριά ζαλάδα, από το εγχείρημα μάλλον, την είχα.

Βγαίνοντας παρατήρησα ότι με κοιτούσαν με ανησυχία, κάποιοι απλώς ενοχλημένοι κι άλλοι τσατισμένοι, κάτι που με έκανε να μετανιώσω για την βιαστική μου επιλογή. Άλλωστε κι αύριο μέρα ήτανε. Για να δείξω ότι δεν ήταν μάταιος ο κόπος μου, έβγαλα την πέτρα στην παλάμη μου και είπα περήφανα:

«Το βρήκα, τουλάχιστον»

«Ρε μαλάκα τα έχει παίξει εντελώς;» μου έκανε ο Κωνσταντίνος.

«Τι εννοείς» ρώτησα, απορώντας πως δεν τους είχε μαγέψει η θέα και μόνο του πεφταστεριού.

«Βουτάς βραδιάτικα έτσι στο ξαφνικό για να βρεις το πεφταστέρι, πας τριάντα μέτρα μέσα, γυρνάς με μια γκρι πέτρα και θες να μας πείσεις ότι αυτό είναι!» μου απάντησε.

«Γκρι πέτρα;» κοιτάω το χέρι μου, η πέτρα έχει σωπάσει εντελώς, το μπλε φως έχει πεθάνει. «Λες να φταίω εγώ που την έβγαλα από το νερό;» αναρωτιέμαι. Παίρνω την πετσέτα που μου φέρνουν γιατί έχω αρχίσει να κρυώνω. Μια γρήγορη επίσκεψη στην σκηνή και σύντομα επιστρέφω στεγνός και με δυο έτοιμους «μπάφους». Οι άλλοι, που έχουν ξαπλώσει μέσα στους υπνόσακους για να αποφύγουν το νυχτερινό αγιάζι, με μουτζώνουν ομαδικά, χαμογελάω, σε δυο λεπτά θα με λατρεύουν όλοι. Τους δείχνω τι κρατώ σε κάθε χέρι. Μεγάλη αλήθεια πως η αγάπη είναι εύκολη για αυτούς που φέρνουν δώρα, με λατρεύουν και με συγχωρούν, με το περιστασιακό «βρε τον μαλάκα τι μας έκανε βραδιάτικα» να ακούγεται που και που.

Η πέτρα κρυμμένη πάνω μου με κάνει και απορώ για το αν όσα πιστεύω ότι έζησα ήταν αληθινά ή απλά ένα ακόμη τριπάκι. Πίνουμε και ξεκινάμε τις ιστορίες. Ένας μιλάει, μα ταξιδεύουν όλοι. Στο εσωτερικό ταξίδι μες στο νου που μοιραζόμασταν, βρίσκαμε τόπους ξωτικούς και όμορφους αλλά και μέρη σκοτεινά και μυστήρια, κάθε ιστορία και ένα μικρό κομμάτι της ίδιας περιπέτειας.

Νιώθω την πέτρα στα ρούχα μου ζεστή, κοιτάω μέσα στον υπνόσακο και δεν απορώ με το γαλάζιο φως που φέγγει. Αισθάνομαι τον παλμό της στον μηρό μου, ταξιδεύει και αυτή μαζί μας, «ίσως θελήσει να μας πει κι αυτή την ιστορία της» σκέφτομαι και γελάω από μέσα μου. Δεν λέω σε κανέναν τίποτα, θα με κοροϊδεύουν πάλι. Έρχεται η σειρά μου και αφαιρούμαι εντελώς, μιλώ για το ταξίδι στην Ιθάκη αλλά με δικές μου καινούργιες περιπέτειες και πρωταγωνιστές εμάς.

Άσε τις Πηνελόπες να υφαινούν, βρε δε παν' να βρουν και γκόμενο, εμείς ανοιγόμαστε στο άγνωστο με τη νεανική μας ορμή, κυνηγώντας τους πόθους μας, τα πάθη μας αλλά και το άπιαστο, το ξένο προς εμάς, αυτό που γαργαλάει το νου και τις αισθήσεις. Με κάθε λέξη βυθίζομαι και πιο πολύ στο ταξίδι· αρχίζω τα βλέπω τα γαλάζια νερά στα εξωτικά νησιά, μυρίζω τις οσμές των ώριμων φρούτων σε μια αγορά της ανατολής και ακούω το κράξιμο των παπαγάλων στα δέντρα. Γεύομαι το αλμυρό φιλί μιας ξωτικής ομορφιάς και νιώθω τα γυμνά της στήθη πάνω μου.

Αλλάζει ο αφηγητής, πλέουμε στην Καραϊβική με πειρατές στο κατόπι, δύσκολη η μάχη και μας πιάνουν αιχμαλώτους, δεμένος στο κατάστρωμα αισθάνομαι την κάθε βουρδουλιά στο πετσί μου, δάκρυα μου έρχονται στα μάτια και οι πληγές μου φωτιά. Σταματάει ο αφηγητής και περιμένω μετέωρος κάποιον να συνεχίσει το ταξίδι. Νέα φωνή, νέα περιπέτεια, μέρη φτιαχτά και αληθινά μα όλα με της φαντασίας το πινέλο ζωγραφισμένα, κάθε φράση μια φωνή, μια εικόνα, ένα άγγιγμα.

Χανόμαστε, πετάμε, πολεμάμε, χορεύουμε και αγαπάμε, ζούμε πολλές ζωές μα πάντα διψάμε για άλλες. Χάνεται κι η Ιθάκη, μια ψεύτικη υπόσχεση ήταν άλλωστε, απάγκιο λιμάνι για τον μεσήλικα αυτόν που δεν θέλει ρίσκα, μα εμείς είμαστε νέοι, για αυτό κοιτάμε μόνο τον ορίζοντα σε κάθε νέα ιστορία. Αλλάζουν οι φωνές μα το ταξίδι τρέχει, πάει ασταμάτητο, στις σκοτεινές όμως γωνίες του μυαλού κάποιος σκαλώνει, μένει εκεί και χάνεται. Μείναμε τέσσερις τώρα, σε λίγο τρεις μα ακούραστοι στο δρόμο που χαράξαμε, φεύγει κι ο τρίτος, θύμα μιας αγάπης, σειρήνες άτιμες, το κάλεσμά σας βρόγχος.

Ο Χάρης και εγώ ξωμείναμε, μα σύντομα κι αυτός σωπαίνει. Περίεργο ίσως, μα δεν αισθάνομαι μόνος. Ένας παράξενος μπλε ήλιος φωτίζει την πορεία μου, αφήνομαι και με αγκαλιάζει χαϊδεύοντας το νου και την ψυχή μου. Ψάχνει τώρα, στα βάθη μου πια, να βρει κι άλλες εικόνες, όμορφες κι άσχημες, όλες τις ξεσηκώνει μέχρι που στο τέλος μένουμε οι δυο μας στο κενό. Η εξάντληση με παίρνει και βυθίζομαι σε έναν ύπνο γλυκό, αναπολώντας την Ιθάκη.

Ο ήλιος μου καίει το πρόσωπο και έχω λιώσει στον ιδρώτα. Παρακοιμήθηκα και μεσημέριασε, είναι αδυσώπητος στην παραλία κι ο υπνόσακος σαν φούρνος. Ανοίγω τα μάτια μου μισοτυφλωμένος και ανακαλύπτω πως έχουν φύγει όλοι. «Τα κωλόπαιδα παράτησαν και τους υπνόσακους» σκέφτομαι και τους μαζεύω όλους μην τους κάψει ο ήλιος. Ανεβαίνω στις σκηνές και τους ρίχνω μέσα, κι εδώ κανείς, παράξενο. «Θα πήγαν για καφέ» σκέφτομαι και ξεκινώ για την καντίνα, παίρνω τον καφέ μου και ένα μεγάλο παγωμένο νερό και ξεκινώ για το αγαπημένο μου σημείο κάτω από ένα πεύκο που βλέπει τον κόλπο, σκιά και θέα τέλειος συνδυασμός.

Η ώρα περνάει και όλοι είναι άφαντοι, αρχίζω σιγά σιγά να ανησυχώ. Άλλωστε το χθεσινό τριπάκι ήταν πολύ φευγάτο, ακόμη νιώθω την κούραση. Θυμάμαι την πέτρα ξαφνικά και ψάχνω στην τσέπη μου, τίποτα μόνο ο καπνός και ο αναπτήρας. Από περιέργεια πάω στις σκηνές, ανοίγω τον υπνόσακο και τον τινάζω μήπως έχει πέσει εκεί μέσα, πάλι

τίποτα. Καλά, με το χθεσινό κεφάλι, θα το φαντάστηκα μάλλον.

Για να μην καθυστερώ, παίρνω τον Κίτσο και κατεβαίνω στο χωριό. Θα χρειαστούμε πάγο για το ψυγείο, καμιά ρετσίνα και να γεμίσω το ντεπόζιτο στην οροφή με φρέσκο νερό, ίσως και κανένα καρπούζι. «Τα μαλακισμένα ούτε ένα τηλέφωνο» σκέφτομαι και δοκιμάζω να τους πάρω, δεν απαντάει κανείς. Αρχίζω να εκνευρίζομαι, «παράξενη πλάκα», τέλος πάντων, γεμίζω το ντεπόζιτο και ξεκινάω για τις σκηνές μας.

Φτάνοντας βλέπω δυο περιπολικά, το ένα του λιμενικού, και καταριέμαι την τύχη μου. Τα πεσίματα για ελεύθερο ήταν σχεδόν ανήκουστα εδώ. Χέσε μέσα, ελπίσω οι ηλίθιοι να τους είδαν και να πρόλαβαν να μαζέψουν. Παρκάρω κάτω από ένα πεύκο και κάνω την πάπια, αλλά κάποια στιγμή ένα γείτονας με δείχνει σε έναν λιμενικό, ρουφιάνοι υπάρχουν παντού. Ο λιμενικός με πλησιάζει και από την έκφρασή του νιώθω ότι η κατάσταση είναι σοβαρή.

«Καλημέρα» μου κάνει.

«Καλημέρα»

«Είσαι από αυτές τις σκηνές;» και δείχνει τις σκηνές μας.

Τώρα; Τι απαντάω, αρχίζω να φοβάμαι λιγάκι και αποφασίζω να είμαι ειλικρινής.

«Ναι, δικές μας είναι» απαντάω.

«Μας;» με ρωτάει «οι άλλοι ποιοι είναι;»

Προσπαθώ να εξηγήσω την πλάκα που μου κάνουν αλλά με κοιτάει δύσπιστα. Σύντομα έρχεται και ένας αστυνόμος, με ρωτάει τα ίδια, επαναλαμβάνω την ιστορία.

«Θα πρέπει να έρθεις στο τμήμα για κατάθεση» μου λέει.

«Για τις σκηνές;» ρωτάω κάπως τρομαγμένος.

Κοντοστεκέται, με κοιτάει παράξενα ενώ ισιώνει το μουστάκι του σαν να σκέφτεται τι θα μου πει.

«Σήμερα το πρωί το λιμενικό πήρε κλήση από ψαρά για ένα πτώμα» με κοιτάει να δει αντίδραση, εγώ περιμένω, «η έρευνα του λιμενικού στην περιοχή βρήκε τέσσερα πτώματα».

Σταυρώνει τα χέρια στο στήθος και με κοιτάει σοβαρά, προσπαθώ να καταλάβω, τέσσερα... τέσσερα! Οι φίλοι μου, πετάγομαι πάνω έντρομος. Ο αστυφύλακας τραβάει τα χέρια από το στήθος και τα φέρνει στην μέση του, δίπλα στο όπλο. Τι διάολο, νομίζουν ότι εγώ τους έπνιξα;

«Εννοείτε ότι είναι οι φίλοι μου;» ρωτώ και ένας κόμπος ανεβαίνει στον λαιμό ενώ τα χέρια μου παγώνουν ντάλα καλοκαίρι!

«Ο κύριος Π.», μου δείχνει τον γείτονα, «τους αναγνώρισε».

«Μα πως;» ρωτώ, ενώ δάκρυα κυλούν στα μάτια.

Ο μπάτσος φαίνεται να με λυπάται, με πλησιάζει και βάζει το χέρι του στον ώμο μου. Τον κοιτάω με απορία.

«Μην στεναχωριέσαι θα την βρούμε την άκρη» μου λέει σχεδόν φιλικά.

Καταρρέω, κλαίω με λυγμούς πια ενώ τα χέρια μου ακουμπούν στα γόνατά μου απλά για να μην πέσω. Τον ακολουθώ,

με βάζει στο περιπολικό και κατεβαίνουμε στο τμήμα. Περιμένω σε ένα γραφείο για αρκετή ώρα ώσπου μπαίνει ένας ένστολος μέσα και μου ζητάει ταυτότητα, ευτυχώς την έχω πάντα μαζί μου. Ανοίγω το τσαντάκι μου και του την δίνω. Του ζητάω λίγο νερό. Φεύγει αλλά μετά από λίγο επιστρέφει με το νερό μου, πίνω λίγο και προσπαθώ να σκεφτώ. Ο αστυνόμος που με έφερε εδώ μπαίνει μέσα με την ταυτότητά μου, μου την δίνει ενώ με κοιτάει στο πρόσωπο παράξενα.

«Εδώ γράφει μάτια καστανά» μου λέει.

«Ναι» του απαντάω χωρίς να καταλαβαίνω.

«Θα ορκιζόμουν ότι πριν που μιλήσαμε τα μάτια σου ήταν καταγάλανα».

Τον κοιτάω περίεργα, τα μάτια μου πάντα καστανά ήταν.

«Τέλος πάντων, λεπτομέρεια» μου κάνει, «για πες μου τώρα πως βρέθηκαν οι τέσσερις φίλοι σου να επιπλέουν στον κόλπο κι εσύ να είσαι για ψώνια;»

Τον κοιτάω άναυδος, δεν ξέρω τι να του πω, δεν έχω την παραμικρή ιδέα πως πνίγηκαν! Αρχίζω να φοβάμαι πως τελικά βουτήξαμε όλοι μας για βραδινό κολύμπι και γύρισα μόνος. Το πτόμα που με 'στειλε αδιάβαστο θα αλλοίωσε την μνήμη μου, ήμουν εντελώς χάλια την προηγούμενη.

Αλλά πως να τα εξηγήσω αυτά χωρίς να μιλήσω για το μαύρο και το τριπάκι, με την ποσότητα που είχαμε στην σκηνή έφευγα για φυλακή, δεν θυμόμουν καν που το είχα αφήσει την προηγούμενη.

«Α, και για να μην μου αρχίσεις τις μπούρδες, να ξέρεις ότι βρήκαμε την κάνναβη στην σκηνή και ότι οι φίλοι σου έχουν πολλές ώρες στο νερό» μου λέει, εγκαταλείποντας το φιλικό ύφος.

«Δεν ... δεν ξέρω» τραυλίζω τρομοκρατημένος ενώ μέσα μου ψάχνω τρόπο να απαλλαχθώ από την κατηγορία της «κατοχής με πρόθεση».

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, ή ο ψυχρός εγωισμός, με έκαναν να φορτώσω στους φίλους μου την κατοχή και την χρήση.

«Όσο για αυτό σε λίγο θα 'ρθει κυπελάκι για τοξικολογικές, οπότε θα δούμε» μου λέει.

Τώρα νιώθω παγιδευμένος, πιάστηκα σε ψέμα, δείχνω ένοχος, προσπαθώ να σκεφτώ.

«Να το πάλι» μου λέει και τρομάζω, «τα μάτια σου έχουν μια μπλε σκιά, βρε μπας και φοράς φακούς;»

Γνέφω αρνητικά με σκυμμένο το κεφάλι και παίρνω την απόφαση να εξιστορήσω τα γεγονότα όπως πιστεύω ότι έγιναν.

Με κοιτάει με ένα βλέμμα απογοήτευσης και κουνάει το κεφάλι του.

«Φίλε μου θα σε πίστευα αν όλοι είχαν την ίδια περίπου ώρα θανάτου, βλέπεις ο ιατροδικαστής που πήρε πριν λίγο υποστηρίζει ότι πέθαναν διαφορετικές ώρες» σταματάει και με κοιτάει με απέχθεια πια, «μήπως θέλεις να αλλάξεις την ιστορία σου».

Λυγίζω και ξεσπάω σε κλάματα, περιμένει να τελειώσω και ζητάει να φέρουν λίγο νερό ακόμα, πίνω και ηρεμώ λιγάκι. Τέρμα με τα ψέματα, ξεκινώ να του περιγράψω τη νύχτα όπως την βίωσα από το πεφταστέρι και μετά. Με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος με κοιτάει, το κεφάλι χαμηλωμένο, ξεφυσάει.

«Θέλεις να μου πεις ότι μια μπλε πέτρα έκανε το 'ταξίδι' σας πιο φευγάτο και, κάπως, οι φίλοι σου κατέληξαν ένας ένας

πνιγμένοι στον κόλπο;».

Γνέφω καταφατικά, σηκώνεται, παίρνει και το σημειωματάριό του μαζί και φεύγει. Όση ώρα περιμένω να δω τι θα γίνει μου φέρνουν ένα σάντουιτς και έναν χυμό, μετά από λίγο μου ζητάνε και δείγμα για τοξικολογικές, το δίνω. Ζητάω καφέ αλλά ο αστυφύλακας μου κουνάει αρνητικά το κεφάλι. Αρκετή ώρα μετά μπαίνει κάποιος με πολιτικά.

«Καλησπέρα, πως είσαι;» μου λέει.

«Καλησπέρα» απαντάω σηκώνοντας τους ώμους, ούτε ξέρω πως είμαι ούτε τι να περιμένω πια.

«Είμαι ο συνεργαζόμενος με το τμήμα ψυχίατρος».

Εγώ απλά τον κοιτάω, ψυχίατρος; Δεν καταλαβαίνω το γιατί, μου ζητάει ευγενικά να επαναλάβω την ιστορία μου και σε διάφορα σημεία μου ζητάει λεπτομέρειες. Τα λέω ξανά, του εξηγώ όμως ότι τη συμπεριφορά των άλλων κυρίως την εικάζω, λόγω της κατάστασης στην οποία βρισκόμουν.

«Πιθανό ψυχωτικό επεισόδιο, ίσως να ενεργοποιήθηκε από την χρήση ουσιών» μου λέει, τον κοιτάω παράξενα «μπορεί όμως και σχιζοσυναισθηματική διαταραχή» θα δούμε καλύτερα στην κλινική.

«Κλινική; Ποια κλινική;» ρωτάω, με μπερδεμένα συναισθήματα, από την μία φαίνεται ότι γλύτωσα τις κατηγορίες, από την άλλη με περνούν για ψυχάκια.

«Μην ανησυχείς, έχουμε όλο το χρόνο μπροστά μας να τα πούμε καλύτερα» μου απαντάει και σηκώνεται.

Λίγα λεπτά αργότερα δύο νοσοκόμοι έρχονται να με πάρουν και μου κάνουν μια ένεση «για να ηρεμήσω», δεν αντιδρώ, ανακουφισμένος που δεν είναι δεσμοφύλακες.

Με οδηγούν στην ψυχιατρική κλινική του νοσοκομείου Π. όπου και παραμένω για επιτήρηση τρεις εβδομάδες. Τα βλέμματα λύπησης στα επισκεπτήρια δεν συγκρίνονταν με τα βλέμματα κατηγορίας των οικογενειών των φίλων μου όταν πια πήρα εξιτήριο. Αν και δεν είχα κατηγορηθεί για τίποτα τελικά, διότι η αιτία θανάτου, και για τους τέσσερις, ήταν ανακοπή – αιφνίδιος θάνατος –, μέσα μου ήξερα ότι έφταιγα. Εγώ τους οδήγησα στο ταξίδι χωρίς επιστροφή, δικιά μου η ευθύνη για τον θάνατό τους.

Τα φάρμακα με βοήθησαν να ηρεμήσω σταδιακά, αλλά μέσα μου ξέρω την αιτία, το πεφταστέρι.

Μερικές φορές πιάνω μια γαλάζια λάμψη στον καθρέφτη ή ένα απαλό γαλάζιο φως στα όρια του οπτικού μου πεδίου. Αυτό που φοβάμαι είναι ότι ο μακρινός επισκέπτης ήρθε για να μείνει κι ο κίνδυνος είναι ζωντανός. Στους γιατρούς μου δεν λέω τίποτα, αλλά αποφεύγω να πω οτιδήποτε – ούτε κρασί νερωμένο – και προπάντων αποφεύγω την παρέα άλλων ανθρώπων. Κι ο πολυμήχανος Οδυσσέας, εν γνώση του, μια μόνο φορά θυσίασε τους συντρόφους του ενώ στο τέλος πορεύτηκε μόνος του προς την γαλήνη της Ιθάκης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗΣ

Οι ξύλινες κατασκευές

Μια φορά και έναν καιρό, σ' ένα μαγικό δάσος ζούσε ένας νεαρός νάνος, ο Άλεφ. Ήταν εργατικός και του άρεσε να φτιάχνει κατασκευές από ξύλο.

Στο δάσος ζούσαν και πολλά μαγικά πλάσματα. Τρολ, αερικά, νεράιδες, καλικάντζαροι και άλλα.

Ο Άλεφ ήταν εργατικός αλλά και φτωχός. Με το ζόρι μπορούσε να καλύψει τις βασικές του ανάγκες. Ζούσε σε μια μικρή καλύβα με τους γονείς και τον μικρό του αδερφό. Βοηθούσε την οικογένεια όσο μπορούσε, κάνοντας διάφορες εργασίες.

Μια μέρα άκουσε ότι ψάχνει τεχνίτη ένας καλικάντζαρος, ο Λιόκ. Οι καλικάντζαροι έσκαβαν τη γη ψάχνοντας χρυσό, πολύτιμους λίθους και μαγείες.

Ο νάνος σκέφτηκε ότι ήταν μια καλή ευκαιρία να εργαστεί ως τεχνίτης, δηλαδή να κάνει κάτι που του αρέσει.

Ο Άλεφ πήγε στο λαγούμι του καλικάντζαρου Λιόκ και εκείνος, μετά από ορισμένες δοκιμές, αποφάσισε να τον πάρει να δουλέψει στο λαγούμι του.

Ο καλικάντζαρος είχε δύο καλικαντζαράκια, και προσπαθούσε να διδάξει στο ένα από αυτά την τέχνη του ξύλου.

Μια μέρα ο Λιόκ ζήτησε από τον Άλεφ να του φτιάξει μια κατασκευή από ξύλο. Ο νάνος την έφτιαξε και την παρέδωσε μέχρι το τέλος της ημέρας. Τότε ο καλικάντζαρος την εξέτασε και ζήτησε από τον νάνο να του εξηγήσει πως το έκανε. Ο Άλεφ με χαρά εξήγησε στον καλικάντζαρο τη διαδικασία και τι εργαλεία χρησιμοποίησε.

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις ο Άλεφ έφτασε στο λαγούμι του Λιόκ, ο καλικάντζαρος του παρουσίασε μια παρόμοια κατασκευή με τη δική του. Του είπε ότι την έκανε το καλικαντζαράκι του και ότι ο Άλεφ θα έπρεπε να ντρέπεται. Ένα μικρό καλικαντζαράκι να μπορεί να κάνει εξίσου καλή δουλειά με εκείνον.

Ο Άλεφ ξαφνιάστηκε, αισθάνθηκε άσχημα και πήρε στα χέρια του την κατασκευή που του παρουσίασε ο Λιόκ. Όντως ήταν εξίσου καλή με τη δική του, απόρησε πως ένα μικρό καλικαντζαράκι κατάφερε να κάνει τόσο επιτυχημένη κατασκευή χωρίς βοήθεια και χωρίς ιδιαίτερες γνώσεις. “Όντως είναι πολύ καλή”, είπε και πήγε να συνεχίσει τη δουλειά του.

Πέρασαν κάποιες μέρες και ο Λιόκ ζήτησε ξανά από τον Άλεφ να του φτιάξει μια άλλη ξύλινη κατασκευή. Πάλι ο Άλεφ έβαλε τα δυνατά του και το αποτέλεσμα ήταν πολύ καλό.

Το πήγε πάλι χαρούμενος στον Λιόκ. “Τι είναι αυτό που έκανες εδώ!”, του είπε απότομα, “ό,τι να ‘ναι έφτιαξες πάλι! Τέλος πάντων, πες μου πως το έκανες!”. Ο Άλεφ ενοχλήθηκε με αυτή την αντίδραση διότι πίστευε ότι είχε κάνει καλή δουλειά. Εξήγησε όμως αναλυτικά πως το έκανε και τι εργαλεία χρησιμοποίησε για να το φτιάξει.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Λιόκ παρουσίασε στον Άλεφ μια παρόμοια κατασκευή. Πάλι του είπε ότι την έκανε το καλικαντζαράκι του χωρίς βοήθεια. “Καλά, δεν το περίμενα ότι ο μικρός θα σου βάλει τα γυαλιά!”, είπε ο Λιόκ γελώντας.

Ο Άλεφ αισθάνθηκε πάλι άσχημα, διότι πάσχιζε για το καλύτερο στη δουλειά του. Συμπαθούσε το καλικαντζαράκι και σκέφτηκε ότι μπορεί να έχει ταλέντο πάνω στις κατασκευές. Γι’ αυτό αποφάσισε να μην σχολιάσει το παραμικρό.

“Τέλος πάντων, θα χρειαστώ μια καινούργια κατασκευή”. Είπε ο Λιόκ στον Άλεφ. Ο νάνος συμφώνησε να του τη φτιάξει.

Ο Άλεφ κατά τη διάρκεια της ημέρας σκεφτόταν το γεγονός. Με ηρεμία συλλογίστηκε: “Όσο ταλέντο και να είχε το καλικαντζαράκι είναι πολύ δύσκολο να φτιάξει κάτι ανάλογο. Χωρίς βοήθεια και χωρίς οδηγίες. Ποιος θα μπορούσε να του δώσει τις κατάλληλες οδηγίες ώστε να κάνει μια τέτοια κατασκευή; Ο μόνος που γνώριζε ακριβώς πως μπορούσε να το κάνει είμαι εγώ... Ωπ, για στάσου, όχι μόνο εγώ. Είναι και ο Λιόκ. Κάθε φορά του εξηγώ ακριβώς πως το κατασκευάζω και τι εργαλεία χρησιμοποιώ.”

Ο νάνος πήρε μια απόφαση: “Δεν ξέρω αν ο Λιόκ δίνει τις οδηγίες στο καλικαντζαράκι για να φτιάξει τις κατασκευές. Μπορώ να το εξακριβώσω όμως, αν με ρωτήσει πως έκανα την καινούργια κατασκευή θα του εξηγήσω αλλά δεν θα του πω όλα τα εργαλεία που χρησιμοποίησα.”

Έτσι και έγινε, ο νάνος μέχρι το τέλος της μέρας είχε έτοιμη την καινούργια ξύλινη κατασκευή. Όταν ο Λιόκ του ζήτησε πάλι εξηγήσεις πως έκανε αυτήν την κατασκευή, ο Άλεφ του έδωσε οδηγίες αλλά δεν του αποκάλυψε όλα τα εργαλεία που χρησιμοποίησε.

Την επόμενη μέρα το πρωί που ο Άλεφ πήγε ξανά στο λαγούμι του καλικάντζαρου όλα φαινόταν κανονικά. Ήταν σαν ένα τυπικό πρωινό στη δουλειά. Ο Λιόκ δεν ανέφερε τίποτα για κάποια καινούργια κατασκευή από το καλικαντζαράκι του.

Ο Άλεφ έπιασε πάλι δουλειά. Κατά τη διάρκεια όμως της ημέρας άκουσε συνομιλίες από άλλους εργαζόμενους μέσα στο λαγούμι:

Εχθές το βράδυ έγινε χαμός!

Τι έγινε δηλαδή.

Ο Λιόκ τσακώθηκε άσχημα με το ένα του καλικαντζαράκι.

Ωχ, γιατί;

Δεν ξέρω ακριβώς, νομίζω το καλικαντζαράκι προσπαθούσε να κάνει μια ξύλινη κατασκευή αλλά δεν τα κατάφερε. Στο τέλος καυγάδισε πολύ άσχημα με τον Καλικάντζαρο.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο Άλεφ κατάλαβε ακριβώς τι είχε γίνει. Ο καλικάντζαρος τόσο καιρό του έλεγε ψέματα. Έλεγε ακριβώς τις οδηγίες που χρειαζόταν στο καλικαντζαράκι ώστε να κάνει τις κατασκευές.

Αυτό που δεν καταλάβαινε, ο νάνος, ήταν ο λόγος. Γιατί, αφού έκανε καλή δουλειά, να του φερθεί με αυτόν τον τρόπο ο Λιόκ;

Ο Άλεφ αποφάσισε να μην δώσει συνέχεια στο γεγονός. Θα καθόταν στη δουλειά του καλικάντζαρου διότι είχε ανάγκη τα νομίσματα που του έδινε και εργαζόταν πάνω στο αντικείμενο που του άρεσε.

Δεν μπορούσε να γνωρίζει ποιος ήταν ακριβώς ο σκοπός του καλικάντζαρου. Σίγουρα όμως ο Λιόκ προσπάθησε να μειώσει την αξία και τις ικανότητες του Άλεφ.

POETIC ROSE

Σχεδόν Ερωτικό (Ένας άλλος κόσμος)

Κάπου στο μέλλον οι άνθρωποι αγγίζονται χωρίς να χρειάζονται την τεχνολογία. Διαβάζουν τις αναμνήσεις τους μέσα από την αίσθηση στο δέρμα τους. Εκεί στο μακρινό παρόν της συνειδητότητας όλα είναι σκέψεις που συγκεντρώνονται σε μια ακατανίκητη και ταυτόχρονα εξωαισθητηριακή ενέργεια.

Εκεί όπου το πνεύμα κάνει έρωτα στο σώμα μας και τα χρώματα συνθέτουν τις αναμνήσεις στην φαντασία μας. Υπάρχουμε μέσα από τα μάτια που μας σχηματίζουν ως ένας μοναχικός μονόλογος στον λογισμό μας. Πόσο εκθαμβωτική είναι η τέχνη όταν ξεπερνά το χώρο και το χρόνο και αναγεννά κάθε παράλληλο σύμπαν στην απεραντοσύνη της αίσθησης της; Σε κοιτώ κι εμείς δεν είμαστε από εδώ. Έδαφος δε γνώρισε η γενιά μας, μόνο κατασκευάσαμε την ύλη που θα κατοικήσουμε σε ένα αχανές συμβατικό τοπίο όπου με απίστευτη αγωνία αναζητήσαμε το Θεό.

Αν είχα τη δυνατότητα να επιλέξω τη γέννηση μου, ποιος πραγματικά θα επιθυμούσα να γίνω πλάι σου; Ποιο μοσχομυριστό ρόδο θα τύλιγε με τα πέταλα του το άρωμα της ψυχής σου; Θα ήσουν πάλι η αγαπημένη μου και εγώ ο σύντροφος σου; Σε ποιο κορμί οι καρδιές μας θα κατέστρεφαν την πλήξη;

Σε έναν κόσμο που μείναμε μόνο εγώ και εσύ, είναι εφικτό να αναζητήσουμε την απόλυτη ευτυχία στην αιωνιότητα; Κι αν ως αέναοι και αθάνατοι δε νιώσουμε μήτε χαρά μήτε και θλίψη θα αντέξουμε το βάρος της ανυπαρξίας μας σε αυτή τη ζωή που αγνοούν οι πρόγονοι μας;

Δεν έχω να σου πω τίποτα, αγαπημένε μου. Επειδή όλα τα γνωρίζεις πριν τη βαθυστόχαστη γνώση. Αυτή τη στιγμή που μιλάμε κάπου στο μακρινό παρελθόν διαχρονικά και μελαγχολικά κάποιο τριαντάφυλλο ανθίζει με τις σκέψεις μας και με χέρι ανθρώπινο, περιγράφει την ύπαρξη μας μέχρι το άπειρο... Κάποιοι θα μας διαβάζουν κι αν μη μας γνώρισαν ποτέ.

Βαθιά μέσα μας καίει η φλόγα της αγάπης και της ελπίδας να ζήσουμε το ανέφικτο, το μεγάλο όραμα της ψυχής μας που τόσοι προφήτες μας υποσχέθηκαν. Κάθε θνητός συνεχίζει να αναζητά την Ανακούφιση και την Αλήθεια, τον Έρωτα και την Αγάπη. Ίσως αυτές οι στιγμές να είναι μία περιγραφική απεικόνιση της ιστορίας μας στο ασύλληπτο πεδίο της προβολής μας. Ίσως να είμαστε ακόμα ένας αστερισμός ανάμεσα σε χιλιάδες...

Θέλω να πλησιάσω τα χείλη μου στην ανάσα σου κι αν χλωτίσει η άυλη ουσία που μας περιβάλλει. Σε βλέπω όμορφο όπως την πρώτη μέρα που σε γνώρισα καθώς σε ψηλαφούσα στο σκοτάδι ελπίζοντας να βρω το φως. Η υφή σου είχε την δροσιά του οικείου και ταυτόχρονα άγνωστου, του άπιαστου και ονειρικού, του δημιουργημένου και αδημιούργητου. Με συγκλονίζουν όλα αυτά που αδυνατώ να βιώσω ή να σχηματίσω με λέξεις στο μυαλό σου. Το σώμα μας υπάρχει μόνο αν εμείς το θελήσουμε και η ψυχή θλίβεται καθώς αποχωρίζεται στιγμιαία τον Δημιουργό της. Εδώ και πολύ καιρό, δε θυμάμαι πόσο, μιλάμε δίχως στόμα και ήχους.

Είμαστε τόσο ελεύθεροι. Χωρίς δεσμά, χωρίς την υποχρέωση να αγωνιστούμε για την ύπαρξη μας, δίχως να χρειάζεται να υπάρχουμε για να σκεφτούμε. Τόσο μόνοι αν δε κάνουμε το επόμενο βήμα στην εξέλιξη μας. Χωρίς εμένα και εσένα μαζί, αυτή η ιστορία θα επαναλαμβάνεται σαν ένα ημιτελές φιλοσοφικό μανιφέστο ενός ανεκπλήρωτου έρωτα. Ό,τι γνωρίζεις και ό,τι φαντάζεσαι, ό,τι οραματίζεσαι και ό,τι τολμάς, ό,τι αγγίζεις και ό,τι ποθείς αν δεν αγαπηθούμε χωρίς κανένα όριο θα περιφέρεται για πάντα, σχεδόν ερωτικό και απόλυτα ξένο. Μη με αφήσεις αν μ' αγαπάς και δε θα σε ξεχάσω αν με λατρεύεις...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΧΑΜΠΙΠΗΣ

Το Ταξίδι του Βένορ

Άνοιξα τα μάτια μου και πήρα βιαστικές, βαθιές ανάσες, λες και μόλις είχα βγει από το νερό. Άρχισα να αποκτώ και πάλι όλες μου τις αισθήσεις. Υπήρχε μόνο σκοτάδι, δεν έβλεπα τίποτα και μέσα στη σύγχυση μου κατάλαβα ότι ήμουν κλισμένος σε κάτι ξύλινο. Έκανα να απελευθερωθώ τρομαγμένος και μπερδεμένος. Δεν χρειάστηκε πολλή προσπάθεια τελικά για να σπάσω το λεπτό ξύλο που χώριζε εμένα και το έξω. Στην όψη έμοιαζε με φέρετρο. Έπεσα κάτω από την φόρα μου και αισθάνθηκα κατευθείαν την υγρασία πάνω στις μαύρες πέτρες, τόσο έντονη μάλιστα που ήταν μούσκεμα. Υπήρχε πυκνό σκοτάδι μα μπορούσες να δεις από κάποιες εστίες φωτός που φαίνεται να χάραζαν μια διαδρομή. Αυτή την διαδρομή ακολουθούσαν πιστά κι άλλοι άνθρωποι, όλοι τους περίεργοι και τρομαγμένοι.

Με προσπέρασε ένας άντρας, έτρεμε σαν το ψάρι έξω από το νερό και σιγοέκλαιγε αφήνοντας πίσω του μια αποκρουστική μυρωδιά.

«Μα που βρίσκομαι;» Ρώτησα τον εαυτό μου. Δεν θυμόμουν πολλά εκείνη την στιγμή, όμως με κάθε δευτερόλεπτο οι αναμνήσεις επέστρεφαν με ταχύτητα. «Θυμήθηκα!» Την προηγούμενη μέρα πήρα μέρος στην 4η επίθεση της πολιορκίας της πόλης Ντόμνοθ! Ένα βέλος από εκείνα τα βρομερά ξωτικά που κρύβονταν πίσω από τα τείχη τους με πέτυχε στον λαιμό, διαπερνώντας την πανοπλία μου και αφήνοντας με να πνιγώ στο αίμα μου. Αυτή η διαπίστωση έγινε ακαριαία, και πλέον κατανοούσα που βρισκόμουν. Όσοι ήταν κοντά ήταν βυθισμένοι στις δικές τους σκέψεις και τους φόβους, οπότε δεν τους έκανα εντύπωση εκείνα τα λίγα λεπτά που πανικοβλήθηκα προσπαθώντας να σκεφτώ πώς να το σκάσω. Ηρέμησα, βρήκα την δύναμή μου και καθισύχασα τον εαυτό μου.

Δεν ήμουν ποτέ θρήσκος άνθρωπος, όμως ξέρω από τους ιερείς μας πως όταν ένας θνητός πεθαίνει, η ψυχή του ταξιδεύει στον κάτω κόσμο και εκεί του δίνεται ένα νέο σώμα, ίδιο με το παλιό, για να μπορέσει να υποφέρει με αυτό για όλες του τις αμαρτίες, ανεξαιρέτως. Μόλις πληρώσει για όλες, κάτι γίνεται, αλλά δεν θυμάμαι τι. Εξάλλου όσες φορές είχε τύχει να ανοίξει αυτή η κουβέντα, δεν μίλησε ποτέ κανείς με σιγουριά για το τι συμβαίνει πράγματι εδώ κάτω.

Ξανακοίταξα το μονοπάτι. Φαινόταν ατελείωτο, μα η μορφολογία του εδάφους δεν μου επέτρεπε να το δω όλο, καθώς ξεκινούσε κατηφορικά και μετά μερικές πέτρες από το ταβάνι εμπόδιζαν την ορατότητα, δίνοντας μου την εντύπωση ότι η διαδρομή οδηγούσε στην άβυσσο, και οι φωνές απελπισίας που ακουγόταν μια στο τόσο, δεν βοηθούσαν την ψυχολογία κανενός.

Έκανα τα πρώτα μου βήματα δειλά, ακολουθώντας την διαδρομή που παρείχε αυτό το λίγο φως. Χρειαζόμουν απαντήσεις. Στα δεξιά μου περνούσε ένας. «Πού οδηγεί το μονοπάτι;» τον ρώτησα. Το βλέμμα του με τρόμαξε όσο τίποτα άλλο εδώ κάτω, μέχρι εκείνη την στιγμή. Ήταν εντελώς κενό και φρικιασμένο. Έχοντας πολεμήσει σε πολλούς

πολέμους, ήξερα καλά αυτήν την ματιά, όμως ποτέ δεν είχα δει τόση ένταση. Με πλησίασε απειλητικά και εγώ σκιάχτηκα και τραβήχτηκα πίσω. Καθώς με προσπέρναγε μπόρεσα να διακρίνω κάποια περίεργα σημάδια στο σώμα του και το αριστερό του χέρι ήταν κάπως παραμορφωμένο και ασυνήθιστο. Στράφηκα στα αριστερά, αντιδρώντας σε έναν αλλόκοτο θόρυβο που ερχόταν από το σκοτάδι. Νομίζω ότι υπήρχε μια ανθρωπόμορφη φιγούρα εκεί. Καθόταν σε εμβρυική στάση και με κοιτούσε χαμογελώντας με ένα πολύ ασυνήθιστο και τρελό ύφος. Το μυαλό μου σίγουρα έπαιζε παιχνίδια αλλά θαρρώ πως τα δόντια του ήταν μυτερά σαν πινέζες και τα μάτια του όμοια με μιας γάτας.

Έφυγα από εκεί και άρχισα να ακολουθώ τους υπόλοιπους που όλο και πληθαίνανε, βάζοντας στο μονοπάτι μας συνεχώς θνητούς όλων των ειδών από δεξιά και αριστερά λες και ακολουθούσαν εκείνοι μια άλλη αόρατη διαδρομή που εμείς δεν βλέπαμε και τύχαινε να ήταν πια κοινή με την δική μας. Από τους μπροστινούς ακουγόταν αντίδραση με φωνές και σχόλια σε κάτι που είδαν. Όταν έφτασα εκεί κι εγώ, βρήκα μπροστά μου μια πέτρινη επιγραφή που έγραφε πάνω: “ΨΕΥΤΕΣ”. Ο διπλάνος μου χαμογέλασε και μου αποκρίθηκε χασκογελώντας.

«Δόξα τους Θεούς! Αυτή η διαδρομή θα είναι σύντομη για εμένα, έλεγα πάντα την αλήθεια εγώ» Κράτησα ότι μου είπε και αισθάνθηκα καλά για τον εαυτό μου, δεν έκρυβα ποτέ την αλήθεια από τους άλλους και πάντα την αποκάλυπτα χωρίς δισταγμό. Το μονοπάτι συνεχιζόταν και περπατούσα για πολλές ώρες. Ήμουν κουρασμένος ήδη και πεινούσα.

«Άραγε στο τέλος της διαδρομής θα ανταμειφτώ και για όλα τα καλά που έκανα;» Σκέφτηκα. «Όπως τότε που έδωσα χρήματα σε εκείνον τον ζητιάνο, ή την άλλη φορά βοήθησα την αδερφή μου στην αρρώστια της νταντεύοντας την σαν να ήμουν γυναίκα. Για να μην αναφερθώ σε όλα τα καλά που έκανα υπηρετώντας την πατρίδα μου και φέρνοντας δόξα στην αυτοκρατορία και τον Θεό Αθλοστρέα κατά συνέπεια, σαν προστάτης του έθνους. Ελπίζω η Θεά του κάτω κόσμου να τα λάβει υπόψιν της όλα αυτά, γιατί το στομάχι μου γουργουρίζει πια πολύ, και η διψά σε λίγο θα είναι πρόκληση.

Συνέχισα να περπατώ, δεν ξέρω κι εγώ για πόσο, η αίσθηση του χρόνου εκεί κάτω είναι περίεργη. Τώρα και το δικό μου πετσί ανέδιδε μια απαίσια μυρωδιά, που όμως δεν ήταν τόσο έντονη, θαρρώ από το άγχος, την ίδια μυρωδιά δηλαδή με την οποία βρωμοκοπούσαν ορισμένοι. Η διαδρομή φαινόταν να μην τελειώνει. Άραγε πόσα ψέματα να είχα πει, δεν μπορώ να υπολογίσω τον χρόνο όμως μου φαινόταν λες και ταξίδευα για μέρες.

«Ίσως προσπέρασα κάποια επιγραφή για κάποια άλλη αμαρτία που έκανα και δεν το πρόσεξα. Όχι! Θα το θυμόμουν... Ίσως πάλι να υπάρχει κάποια παράκαμψη. Όμως δεν υπάρχει περίπτωση να πάω προς το παχύ σκοτάδι γύρω από το μονοπάτι για να το ανακαλύψω.»

Οι περισσότεροι που με συνόδευαν στο ίδιο μονοπάτι χάθηκαν χωρίς να το καταλάβω μέσα στην αφηρημάδα μου, όμως δεν μπορώ να μην κατηγορήσω αυτό το μέρος για την αίσθηση μαγείας που σου έδινε, κάνοντας σε να μπερδεύεσαι και να εξαπάτησε. Έχω συνηθίσει σαν πολεμιστής το συναίσθημα του τρόμου και δεν είμαι ξένος σε τρομακτικές καταστάσεις όπου η ζωή σου κρέμεται από μια κλωστή. Όμως αυτό το μέρος... Κάτι μας έκρυβε και είμαι σίγουρος πως δεν ήθελα να ξέρω τι.

Ακούστηκε μια δυνατή κραυγή που με έκανε να ανατριχιάσω!

«Όχι πάλι!» Όλοι κοίταξαν προς τα εμπρός έναν δύσμοιρο άντρα που είχε γονατίσει μπροστά σε μια ακόμα επιγραφή. Πάνω της χαραγμένα γράμματα έγραφαν “ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ” «Πρέπει να καταλάβετε, δεν είχα άλλη επιλογή!» Πλησίασα εγώ.

«Θα σκοτώναν την κόρη μου...» Πίστεψα ότι είχε αποτρελαθεί και έτσι συνέχισα, αγνοώντας τον, μα μια άλλη φωνή αποκρίθηκε πίσω από την πλάκα.

«Οπότε η λύση σου ήταν να σκοτώσεις εσύ την κόρη κάποιου άλλου;» Είδα μόνο ένα παραμορφωμένο στόμα γεμάτο σάλια και ξεραμένο αίμα απλωμένο πάνω του.

«Δεν το ευχαριστήθηκα» είπε και, πριν ολοκληρώσει, εκείνο το στόμα τον διέκοψε πιο επιθετικά για να πει:

«Τρεις φορές την μαχαίρωσες για να είσαι σίγουρος!»

Το ομολογώ, έχω αφαιρέσει αρκετές ζωές, όμως τις περισσότερες φορές βρισκόμουν σε αυτοάμυνα. Σαν στρατιώτης, στο πεδίο της μάχης ή θα σκοτώσεις ή θα σε σκοτώσουν. Τον συλλογισμό μου διέκοψε εκείνη η απαίσια μυρωδιά για μια ακόμα φορά μόνο που τώρα ήταν αφόρητη. Η δυσωδία ανάβλυζε από έναν μαλλιαρό άντρα που με μεγάλη ταχύτητα περπάταγε με σκυμμένο το κεφάλι σε μια προσπάθεια να βλέπει όσο δυνατόν λιγότερα από αυτό το μέρος.

Άξαφνα μια στριγκλιά έκανε τους πάντες να γονατίσουν από τον πόνο και να πιάσουν τα αυτιά τους. Ακουγόντουσαν φωνές και αντιδράσεις από τους πιο πίσω ο διπλανός μου αμέσως μου φώναξε να απομακρυνθώ από τον πανικόβλητο πια μαλλιαρό άντρα. Άκουσα την συμβουλή του και κρύφτηκα μαζί του πίσω από μια κοτρόνα που ήταν πιο μακριά από το μονοπάτι από ότι θα ήθελα. Εκείνος κράτησε την αναπνοή του και έσφιξε τα χέρια του λες και προσπαθούσε να προσευχηθεί. Γύρισα ένα λεπτό πίσω μου για να δω τι συνέβη όταν ακούστηκαν τα πρώτα ουρλιαχτά του δασύτριχου άντρα. Είδα μονάχα για ένα δευτερόλεπτο, ένα τρίμετρο τέρας καλυμμένο με αραιό και αδύναμο τρίχωμα που κρατούσε μια σκουριασμένη ματσέτα στο χέρι. Ο διπλανός μου με τράβηξε χωρίς να χάσει χρόνο κάτω και ύστερα με κοίταξε με μάτια διάπλατα και σοβαρά, κάνοντας μου νόημα να μείνω κρυμμένος και χωρίς να βγάλω άχνα.

Ακούγαμε τον δύσμοιρο τριχωτό άντρα να ξεντεριάζεται και να τσιρίζει από πόνο στο έλεος εκείνου του τέρατος. Μόνο αυτό ακουγόταν, όλοι ήταν κρυμμένοι και σιωπηλοί. Απέναντι μου, κάτι ελλόχευε στο σκοτάδι. Εκείνη η φιγούρα ξανά, μάτια γάτας, δόντια σαν πινέζες. Μου χαμογελούσε μοχθηρά. Πανικοβλήθηκα στιγμιαία και ο διπλανός μου αναγκάστηκε να με καθησυχάσει λέγοντας μου ψιθυριστά ότι δεν μπορούσαμε να αφήσουμε την κρυψώνα μας. Κοίταξα πάλι το πλάσμα στο σκοτάδι. Στεκόταν πίσω από μια νεαρή κοπέλα και την ακουμπούσε στους ώμους. Την ήξερα αυτήν την κοπέλα...

Το τέρας στο μονοπάτι σηκώθηκε όρθιο κάνοντας παράλογες, απότομες κινήσεις και μουγκρίζοντας φάλτσα.

Παράλληλα στο σκοτάδι, το πλάσμα έκανε αριστερά και μου αποκαλύφθηκε άλλο ένα πρόσωπο, ένα ξωτικό δίχως χέρια και ύστερα άλλο ένα από κάπου πιο πέρα με το λαιμό του να στάζει αίμα από την βαθιά χαρακιά που του είχε προκληθεί εκεί. Σέρνοντας ένα κομμάτι από το χέρι του θύματος το τέρας προχώρησε πιο μπροστά στο μονοπάτι με νευρικούς ρυθμούς. Εγώ σηκώθηκα αργά βλέποντας όλο και περισσότερα πρόσωπα να βγαίνουν μέσα από το σκοτάδι και να με κοιτάζουν στα μάτια. Ο διπλανός μου προσπάθησε να με κάνει να κάτσω και πάλι κάτω, μα δεν τον υπολόγιζα μπροστά στο θέαμα – ένα θέαμα που φαίνεται ότι εκείνος αγνοούσε. Το πλάσμα με τα μάτια γάτας, έκανε μια κίνηση με το χέρι του, σαν να ήθελε να παρουσιάσει κάτι. Δίπλα του ήρθαν και στάθηκαν δυο μικρά αγόρια που στο πρόσωπό τους είχαν εκείνες τις φρικτές ουλές. Η μία από την αιχμή του ξίφους και η άλλη από τη μύτη του δόρατος. Έφυγα αμέσως πανικόβλητος και γλίστρησα κατευθείαν. Το τέρας στο μονοπάτι γύρισε κοιτώντας προς τα εδώ. Στάθηκα ακίνητος αναδίδοντας πιο έντονα πια την μυρωδιά αυτή. Το τρίμετρο πλάσμα στο μονοπάτι πλησίασε και άρχισε να μυρίζει. Όταν είχε φτάσει πια κοντά, έκλεισα τα μάτια. Εκείνο στρίγκλισε ξανά και το άκουσα να τρέχει προς την αντίθετη κατεύθυνση, παίρνοντας στο κυνήγι έναν καημένο που ήταν κρυμμένος πιο κοντά του.

Έριξα μια ματιά πίσω μου. Όλα εκείνα τα πρόσωπα άρχισαν σταδιακά να χάνονται σαν τον καπνό από ένα κερί που μόλις το έσβησαν. Όλοι εκτός από το πλάσμα εκείνο που οικειοθελώς χάθηκε ξανά στο σκοτάδι με τον χρόνο του.

Όταν το τέρας βρισκόταν σε απόσταση, οι πρώτοι άρχισαν να εγκαταλείπουν τις θέσεις τους και έτρεξαν σε ότι θύμιζε πια το προηγούμενο θύμα του τέρατος. Σαν όρνεα τον κατασπάραζαν και τον έτρωγαν ωμό. Για μια στιγμή το σκέφτηκα κι εγώ, το στομάχι μου πονούσε και η δίψα μου με έκανε να υποφέρω. Ο άντρας που ήταν νωρίτερα κρυμμένος μαζί μου ήρθε δίπλα μου.

«Παραλίγο να μας σκοτώσεις και τους δυο!»

«Ίσως θα ήταν καλύτερα» Απάντησα εγώ.

«Νομίζεις πως αυτό είναι μια λύση, έτσι δεν είναι; Να εύχεσαι αν σε έπιανε αυτό το τέρας να ήσουν τόσο τυχερός όσο εκείνος» είπε δείχνοντας τα κομματιασμένα κρέατα που αποτελούσαν εκείνον τον άντρα νωρίτερα. «Διαφορετικά θα σε τραβήξει στο σκοτάδι και θα σε κάνει σαν κι εκείνο, ή και χειρότερα. Αν σε σκότωνε όμως, θα ξεκινούσες πάλι από εκεί που ξεκίνησες, με την ίδια πείνα, με την ίδια δίψα και κούραση, χωρίς να έχεις ξεχάσει τίποτα από όλα όσα είδες. Μπορώ να στο επιβεβαιώσω από εμπειρία. Είναι η δεύτερη φορά που περνάω από εδώ.»

Στράφηκα στους υπόλοιπους που τσακωνόταν για να προλάβουν κι εκείνοι μια μπουκιά από το ζεστό κουφάρι του νεκρού.

«Δεν θα βοηθήσει την πείνα σου, ούτε θα ξεδιψάσει την δίψα σου. Ο μόνος τρόπος για να τελειώσει είναι να πληρώσεις για όλα όσα έκανες. Αλλά όσο καθυστερούμε, τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες να μας στρίψει τελείως. Και μετά δεν θα υπάρχει καμιά διαφυγή για εμάς, θα γίνουμε ένα με αυτό το μέρος.»

Το κοίταξα με ένα εξουθενωμένο βλέμμα και χωρίς να απαντήσω συνέχισα στο μονοπάτι σέρνοντας τα κουρασμένα μου πόδια και κάπου εκεί στο βάθος του σκοταδιού με ακολουθούσε εκείνο. Επιχείρησα ξανά να κοιμηθώ ευελπιστώντας ότι αυτή την φορά θα με έπαιρνε ο ύπνος μιας και ήμουν ακόμα πιο κουρασμένος. Δεν τα κατάφερα, δεν γινόταν να κοιμηθώ ούτε υπήρχε ιδανικό σημείο για να ξεκουραστώ χωρίς να γίνω εύκολη λεία για τους πεινασμένους συνοδοιπόρους μου που με την πρώτη ένδειξη αδυναμίας σκεφτόντουσαν να το εκμεταλλευτούν. Το είχα δει να συμβαίνει δυο φορές τον τελευταίο καιρό.

«Το ξέρω ότι δεν έκανα καλά που σκότωσα εκείνα τα παιδιά και εκείνη την κοπέλα» Μουρμουρούσα καθώς προχώραγα. «Όμως πόσο ακόμα;» Το ταξίδι ήταν ατελείωτο σε σημείο που είχα αρχίσει να ξεχνάω ποιος ήμουν και που βρισκόμουν, μόνος μου σκοπός να πάω στο τέλος του μονοπατιού. Αν υπήρχε τέλος.

«Άκουσα κάποτε ότι ο λόγος που οι ψυχές των θνητών σαν κι εμένα καταλήγουν στον κάτω κόσμο, είναι γιατί οι Θεοί μας προορίζουν να γίνουμε κι εμείς Θεοί, όμως για να συμβεί αυτό θα έπρεπε να γδυθούμε από τις αμαρτίες μας και να συνειδητοποιήσουμε την πραγματικότητα και την αλήθεια. Τότε, ίσως ανταμειφτούμε κιόλας, ίσως αυτό να είναι μια δοκιμασία, ή ένα ξεσκαρτάρισμα για τους θνητούς που δεν αξίζουν να γίνουν Θεοί.» Σκεφτόμουν καθώς συνάντησα μια επιγραφή μπροστά μου που έγραφε: “ΚΛΕΦΤΕΣ”.

«Μα τον Βάραξ! Δεν θα το αντέξω.» Απελπίστηκα καθώς προχωρούσα βρωμοκοπώντας.

Το κρύο σε αυτήν την διαδρομή ήταν πιο αισθητό και στην διαδρομή καταλήξαμε να διασχίζουμε μια σειρά από τούνελ.

Στο μικρό ενδιαμέσο ανάμεσα τους έσταξε μια σταγόνα αίμα από ψηλά. Από πάνω μου κρεμιόταν ένας κοκαλιάρης από τον λαιμό, με την θηλιά να είναι δεμένη στο χέρι ενός γκρεμισμένου αγάλματος που απεικόνιζε έναν φτερωτό θεό. Το αίμα έσταξε από τα μάτια του.

« Ένας από τους γιους του Χάροντα», άκουσα.

« Τι;» Ρώτησα εκείνον που το είπε.

« Το άγαλμα απεικονίζει έναν από τους τρεις γιους του χάροντα.»

«Και λοιπόν;» Μπήκαμε μέσα στο επόμενο τούνελ και τότε εκείνος απάντησε.

«Ήταν αλήθεια τελικά... Ό,τι μας έλεγαν ήταν αλήθεια» Ξέσπασε σε γέλια. « Αυτό το μέρος είναι πράγματι η παλιά Μύρια, ο κόσμος που κατέστρεψαν οι θεοί στους πρώτους δυο πολέμους που έδωσαν μεταξύ τους. Περπατάμε στα απομεινάρια αυτού του κόσμου, και όταν είδα εκείνο το άγαλμα σιγουρευτήκα ότι καταλήγουμε κάπου. Στο παλάτι του Χάροντα, το σπίτι που οι ψυχές των θνητών κατέληγαν πριν την πρώτη Σελήνη .»

«Δες! Εκεί πέρα.» Είπα έκπληκτος κοιτώντας ένα σωρό από πέτρες που έμοιαζαν με τα συντρίμια ενός γκρεμισμένου τοίχου στην άκρη του τούνελ.

«Χαίρεσαι που πλησιάζουμε;» Άρχισε να γελά και πάλι. «Ο Χάρος εδώ και χρόνια έχει χάσει τις δυνάμεις του και πια δεν κάνει κουμάντο εδώ κάτω. Κανείς δεν ξέρει γιατί. Υπεύθυνη πια είναι η γυναίκα του, η Καλχίμ Καραμ, η οποία τρελάθηκε μετά τον θάνατο των αδερφών της στον τελευταίο πόλεμο των Θεών.»

Σταμάτησε να εξηγεί και απλώθηκε ησυχία καθώς διανύσαμε το τελευταίο τούνελ και εκτεθήκαμε σε ένα αβέβαιο μονοπάτι που περνούσε από πολλές μικρές και μεγάλες λίμνες, κάποιες ρηχές και άλλες βαθιές σαν την άβυσσο. Στο σκοτάδι παρατηρούσαμε πάντα διάφορα πράγματα που θέλαμε να ξεχάσουμε, μα όσο πιο κάτω στην διαδρομή πηγαίναμε, αυξάνονταν συνεχώς και εκεί, ήταν σίγουρα μια μεγάλη φωλιά από εφιάλτες με πράγματα που κανείς δεν θα έπρεπε να δει. Των ρώτησα σε κάποιο σημείο που φαινόταν να αλλάζει πορεία με την δική μου.

«Που καταλήγουν τα μονοπάτια;» Μου έριξε μια γρήγορη ματιά και μετά αποκρίθηκε ενώ ακόμα προχωρούσε.

«Στο τέλος όλοι παίρνουν αυτό που τους αξίζει, λένε...» Μετά σταμάτησε και με κοίταξε κατάματα για λίγο. Σήκωσε οκνηρά το χέρι του και με χαιρέτησε.

Συνέχισα να περπατάω στα ρηχά νερά της λίμνης, μα περπατώντας άκουγα κι άλλα βήματα. Κοίταξα τριγύρω και δεν είδα τίποτα, όμως σε όλη την διαδρομή κάτι με ακολουθούσε, νομίζω ότι άκουγα και την αναπνοή του κοντά μου, και τα μάτια του να με κοιτούν επίσης.

Ύστερα από τις λίμνες ακολούθησαν οι μεγάλες ανηφόρες. Πια δεν ήξερα που πατούσα από την κούραση. Σταμάτησα απότομα στην θέαση της επόμενης πλάκας: “ΒΙΑΣΤΕΣ”. Οι παλμοί μου ανέβηκαν ακόμα περισσότερο όταν είδα εκείνη την νεαρή κοπέλα να ξεπροβάλλει για μια ακόμα φορά μαζί με εκείνο το τέρας πίσω από την πλάκα. Δεν κουνήθηκα, μέχρι που το πήρα απόφαση και τους προσπέρασα χωρίς να κοιτάω, με βήμα γοργό και βαρύ. Συνέχισα να τρέχω σχεδόν αφήνοντας πίσω μου εκείνη την πλάκα και μαζί μερικές σταγόνες από δάκρια. Είδα πάλι μπροστά μου το πλάσμα με τα μάτια αίλουρου.

«Ήταν 16 χρόνων όταν σκότωσες τον πατέρα της έξω από το σπίτι της και μετά μπήκες μέσα για να την βιάσεις.» είπε το τέρας με βραχνή φωνή.

«Παράτα με!» φώναξα αφήνοντάς το πίσω μου. Συνέχισα να ακούω την φωνή του πίσω μου γιατί με ακολουθούσε.

«Δεν αρκέστηκες να ατιμάσεις το κορμί της, μέσα στην έπαρση την λεηλασία της πόλης, βάλθηκες να την κλέψεις κιόλας πριν τελικά την μαχαιρώσεις για να μην μιλήσει.» Άρχισα να τρέχω και τελικά έλαπα να τον ακούω. Δεν σταματούσα καθόλου πια, οτιδήποτε άλλο εκτός από το να προχωράω προς τα εμπρός ήταν χαμένος κόπος.

Άρχισα να βήχω φτύνοντας χολή και αίμα στο χέρι μου. Ήταν τότε που άρχισα να παρατηρώ μια μικρή αλλαγή στα δάχτυλα μου, πηγαίνοντας με διακριτικό τρόπο προς τον πήχη μου. Δεν ξέρω τι ήταν, όμως δεν έμοιαζε πια με το χέρι μου. Η φωνή επέστρεψε.

«Βένορ. Είναι συνηθισμένο όνομα στην Αυτοκρατορία.» Σκοτείνιασα εγώ.

«Πράγματι.»

«Εδώ κάτω είναι ακόμα πιο συνηθισμένο.»

«Φαντάζομαι.»

«Άντρες σαν και του λόγου σου είναι επίσης συνηθισμένοι σε αυτά τα μέρη. Σε αντίθεση με όλους τους άλλους θνητούς που περνάνε για λίγο, εσύ αδυνατείς ακόμα και μετά από όλον αυτόν το καιρό να καταλάβεις πόσο κακό έχεις κάνει.»

«Αναφέρεσαι στους φόνους; Μετανιώνω για κάποιους, όμως πολλοί από εκείνους ήταν εχθροί που ήθελαν το κακό μου. Τα ξωτικά συγκέντρωναν μεγάλο στρατό για να εισβάλουν στην ενδοχώρα μας και αν τους αφήναμε...» Με διέκοψε το τέρας με τα δόντια σαν πινέζες.

«Αν τους αφήνατε θα έκαναν ό,τι κάνετε εσείς σε εκείνους. Το ψέμα που ήθελες να πιστέψεις είναι ο λόγος που υποφέρεις αυτήν την στιγμή και εξακολουθείς να το υπερασπίζεσαι. Ανίδεος και βλάκας.» Γύρισα και τον κοίταξα.

«Δεν θα καταφέρεις να με τρελάνεις.»

«Το έχω καταφέρει είδη. Έχεις ανοίξει διάλογο με το σκότος.» Ζορισμένος, μου ήρθε να βάλω τα κλάματα, γιατί ακόμα και ο ίδιος ήξερα ότι δεν έλεγα την αλήθεια, οπότε συνέχισα να προχωράω.

«Μπορούν και σε μυρίζουν από μακριά πια Βένορ.» Προσπάθησα να συγκρατήσω τον εαυτό μου βλέποντας μερικές γκρεμισμένες κολώνες από την δομή ενός κτηρίου.

«Είμαι κοντά» είπα. «Πρέπει να αντέξω» Και συνέχισα να πηγαίνω προς τα εμπρός για μέρες και μέρες. Τα πόδια μου πια από κάτω αφήναν πατημασιές από αίμα και αυτή η φαγούρα στην πλάτη, πόσο με εκνεύριζε.

«Εκείνος εκεί γιατί με κοιτάει έτσι;» Αναρωτήθηκα και αμέσως ήμουν έτοιμος να του επιτεθώ. Κοίταξε αλλού, όμως είχα τα μάτια μου πάνω του συνεχώς.

«Το ορκίζομαι αν με ξανακοιτάξει θα του σπάσω τον λαιμό.»

«Δες, συνωμοτεί εναντίον σου με τον άλλο» Μου είπε το τέρας και μου έδειξε έναν ψηλόλιγνο μεσήλικα.

«Εκείνον εκεί; » Ρώτησα για να σιγουρευτώ.

«Ναι.» Μου απάντησε. Χτύπησα το πρόσωπο μου σε μια προσπάθεια να καθαρίσω τις σκέψεις μου και γδάρθηκα με τα μακριά μου γαμπά νύχια. Ο κόσμος που περνούσε, απομακρυνόταν από εμένα λόγω της όψης και της μυρωδιάς μου. Κοίταξα το τέρας συνοδό μου και γρυλίζοντας συνέχισα να προχωρώ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η Απειλή

Το λιβάνι απλώνει την μεθυστική οσμή του και μια γλυκιά ζάλη συνεπαίρνει τους τόσο ευτυχισμένους μελλόνυμφους. Οι αγιογραφίες και λιγοστοί φίλοι είναι οι καλεσμένοι τους, Να η ώρα που τους λούζουν στα ρύζια και χαρωπά κάνουν τον γύρο που τους δένει. Τα πρόσωπά τους λάμπουν και τα κορμιά τους αδημονούν να ενωθούν. Εκείνος θέλει να αποχωριστεί το μαύρο γαμπριάτικο κοστούμι του και εκείνη το λευκό αέρινο νυφικό της. Είναι γλυκιά φεγγαροπρόσωπη, άνθη στολίζουν τα σπαστά εβένινα μαλλιά της και κρίνα κραδαίνουν τα κρινοδάκτυλά της. Χαϊδεύει τα μαλλιά της για ένα δευτερόλεπτο και τη φιλά στο τέλος του μυστηρίου με περίσσια αγάπη. Φεύγουν μονιασμένοι με τους καλεσμένους τους μα δυο χέρια φθονερά μένουν πίσω να υφάνουν θανάσιμο ιστό. Δυο ροζιασμένα χέρια με ένα κόκκινο ψαλίδι για όπλο δολερό. Με σιγανά βήματα ο θύτης πλησιάζει τις μπροστινές λαμπάδες του γάμου. Δυο δυνατά “χρατσ” και τα μακριά μισοκαμένα φιτίλια βρίσκονται στα χέρια του. Γυρνά πλάτη στο ιερό. Τα πλέκει σαν κοτσίδες παιδικές, τα δένει κόμπους και ψιθυρίζει έναν ακατάληπτο σκοπό. Σαν τελειώνει το σκοτεινό του άσμα, ένας μαύρος καπνός τον κυκλώνει και σιγά σιγά πλημμυρίζει τον χώρο, ώσπου συμπυκνώνεται και μια μαύρη παρουσία παίρνει μορφή. Είναι καλυμμένη από έναν χιτώνα και ένα μυτερό καπέλο της δίνει ύψος υπερφυσικό. Γελά χαιρέκακα και βαδίζει πια ικανοποιημένος ο θύτης.

Η χαρά του ζευγαριού δεν περιγράφεται. Την φιλά με πάθος ξανά και ξανά μέσα στο ασανσέρ ενώ ανεβαίνουν προς την ταράτσα που εξελίσσεται το γαμήλιο πάρτι. “Θα σ’ αγαπώ για πάντα” του λέει γλυκά και χάνεται μέσα στην τρυφερή αγκαλιά του ενώ της φιλά το μέτωπο. Ξάφνου τραντάζονται, ξαφνιάζονται και μένουν στο σκοτάδι. Τους λούζει κρύος ιδρώτας και δε μπορούν να πάρουν ανάσα μέσα στον στενό θάλαμο που δείχνει σα να στένεψε και άλλο. Δεν έχουν σταματήσει ανάμεσα σε ορόφους, μα η πόρτα όσο και να την σπρώχνουν δεν ανοίγει.

“Εγκλωβιστήκαμε;” αναρωτιέται πανικόβλητη εκείνη

“Μη φοβάσαι, μάλλον κάποιος είναι έξω, δε βλέπεις την σκιά;” της λέει δείχνοντας μια μαύρη φιγούρα που αχνοφαίνεται μέσα από το σταμπωτό τζάμι της καμπίνας.

“Ανοίξτε μας παρακαλώ, ανοίξτε μας” φωνάζουν και οι δύο μα η μαύρη φιγούρα δεν αντιδρά, παραμένει ακίνητη παρατηρώντας τον πανικό τους.

Τα κινητά τους δε πίνουν και δείχνουν σαν ο χρόνος να έχει παγώσει. Το χαμόγελό τους παγώνει και είναι σαν κάποιος να ρουφά την καλή τους διάθεση. Χλομιάζουν, σκυθρωπιάζουν και την κρατά στα χέρια του καθώς πάει να χάσει τις αισθήσεις της. Ξάφνου η πόρτα ανοίγει.

“Μα καλά, σας ψάχνουμε τόση ώρα, γιατί δεν απαντάτε που σας φωνάζουμε;”. “Πατήσανε το στοπ. Αν είναι δυνατόν. Μωρά είστε” σχολιάζουν μερικοί συγγενείς που έχουν μαζευτεί έξω από το ασανσέρ αφήνοντάς τους με μια απορία στο

βλέμμα. Όμως σκέφτονται πως αυτό το τυχαίο γεγονός δε θα τους χαλάσει την πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής τους.

Βγαίνουν στο γλέντι της ταρατσας κάτω από τον καθάριο έναστρο ουρανό. Τσουγκρίζουν, πίνουν, χορεύουν, τραγουδούν ξέγνοιαστα ώσπου ένας καπνός σαν φίδι τυλίγεται γύρω από το πλήθος που ξεφαντώνει. Κανείς δε το παρατηρεί, παρά μόνο η νύφη που από τη ζάλη της μέθης στην αρχή δε δίνει βάση. Μα το φίδι μεγαλώνει, σκουραίνει και γίνεται μια μαύρη απειλητική μορφή που ψηλώνει και αγγίζει με τα γαμψά της νυχιά τον ουρανό. Με μια χαρακιά τον σκίζει και εκείνος “κλαίει”. Απελευθερώνει κύματα βροχής από το πουθενά. Με τις βρομερές της παλάμες η μορφή θρυμματίζει τα αστέρια και χάνεται όλη η ομορφιά της βραδιάς. Όλοι τρέχουν να προστατευτούν από το καλοκαιρινό μπουρίνι μα εκείνη λιποθυμά και βρίσκεται πια ξαπλωμένη μόνη στο νυφιάτικο κρεβάτι της να λαγοκοιμάται ενώ ο αγαπημένος της ακόμα αποχαιρετά φίλους και συγγενείς. Νομίζει πως είναι μόνη μα η σκιά δεν την χάνει από τα μάτια της. Τρυπώνει από τις χαραμάδες και σαν τη βλέπει να κοιμάται πια βαθιά την πλησιάζει και την παρατηρεί από απόσταση αναπνοής. Το μαύρο πέπλο της χύνεται πάνω στο κορμί της νύφης και τα γαμψά άκρα κραδαίνουν ένα σπυρί από ρόδι. Πλησιάζουν τα μισάνοιχτα χείλη της κοπέλας και το αφήνουν να κυλήσει βαθιά στα σωθικά της. Τα χείλη της ματώνουν και το δέρμα της χλομιάζει, τα μάτια της ανοίγουν μα είναι πια άψυχα. Άχνα δε βγάζει και από τότε ανήκει σε έναν άλλο κόσμο μακρινό και σκοτεινό. Μήτε τα δάκρυα του καλού της, μήτε οι προσευχές τη φέρανε ποτέ πίσω. Άδειο σώμα και ψυχή να αιωρείται σαν σκιά παντού και πουθενά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

Ο Ρίτσι και το Παραμύθι του Κόσμου

Ήταν καλοκαίρι και ο εντεκάχρονος Ρίτσι, μαζί με τους γονείς του μόλις είχαν γυρίσει από την Κυριακάτικη λειτουργία. Μετά το πρωινό η μητέρα του τον παρότρυνε να διαβάσουν αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη. Ο Ρίτσι απάντησε πως το θεωρεί βαρετό μιας και προτιμούσε να ζει και όχι να διαβάζει. Ήταν ένα κακομαθημένο παιδί που τα ήθελε όλα έτοιμα, χωρίς κόπο και χωρίς εμπόδια που θα τον ανάγκαζαν να λειτουργήσει διαφορετικά, όπως το να αφιερώσει χρόνο στο διάβασμα.

«Η θρησκεία, Ρίτσι, μας μυεί σε κανόνες που πρέπει όλοι να ακολουθούμε στις σχέσεις μας, στο σχολείο και στις δουλειές μας...!» ξεκίνησε η μητέρα του με επικριτικό τόνο.

«Ναι μαμά. Ξυπνάμε κάθε Κυριακή για τη Θεία Λειτουργία.»

«Νομίζεις πως η φυσική παρουσία αρκεί; Πόσες φορές έχεις κάνει τα ανάποδα; Πόσες φορές έχεις πληγώσει και κοροϊδέψει τους φίλους σου επειδή είναι πιο αδύναμοι και πιο φτωχοί από εσένα;»

Ο Ρίτσι, στην ουσία ένα πλουσιόπαιδο που προσπαθούσε να βρει τα πατήματά του στο σχολείο και να ξεχωρίσει, είχε αρχίσει να μετασχηματίζει τους φόβους του, την αγωνία του και τη λαχτάρα του για αποδοχή από τους μεγαλύτερους και επιτεύγματα, σε βεντέτα προς τους συμμαθητές του.

Η τακτική του και η νοοτροπία του δεν άρεσε στη μητέρα του η οποία προσπαθούσε να του εμφυσήσει το πνεύμα του Χριστιανισμού κάθε Κυριακή και να του αγοράζει παραμύθια με την ελπίδα ότι αυτά θα καλλιεργούσαν τη σκέψη του. Ο Ρίτσι είχε μία μεγάλη βιβλιοθήκη με παραμύθια, κάποια από αυτά τα είχε διαβάσει και κάποια τα είχε συζητήσει με τους γονείς του.

Μία μέρα η δασκάλα του τον ενημέρωσε για ένα διαγωνισμό ποίησης στον οποίο μπορούσε να συμμετάσχει. Ο Ρίτσι, με ένα κρυφό θαυμασμό προς τον κόσμο των λέξεων δέχτηκε να συμμετάσχει και έτσι έγραψε ένα ποίημα. Αν και το ποίημα πήρε έπαινο ο Ρίτσι είχε πολύ δρόμο μπροστά του έως ότου τα λόγια του να συμβαδίζουν με τις πράξεις του...

Ένα βράδυ η βιβλιοθήκη δίπλα στο κρεβάτι του άρχισε να φωτίζεται με μία χρυσαφί αστερόσκονη, τα βιβλία να κινούνται ελαφρά και ήχοι από τον κόσμο των παραμυθιών να ακούγονται απαλά μες στο δωμάτιο. Ο Ρίτσι ξύπνησε και έκπληκτος ανακάθισε στο κρεβάτι του.

Η χρυσαφί αύρα γύρω από τα βιβλία τον καλούσε να τα πλησιάσει. Ο Ρίτσι σηκώθηκε από το κρεβάτι και κατευθύνθηκε προς τη βιβλιοθήκη παίρνοντας στα χέρια του το βιβλίο με το ασχημόπαπο του Άντερσεν. Μία ιστορία για ένα παπί που κοροϊδεύεται από τα 'όμοια' του, τα οποία βλέποντας ότι διαφέρει σχηματικά και χρωματικά δεν προβλέπουν τη μεταμόρφωση του στο μέλλον σε ένα πανέμορφο κύκνο...! Ένα δίδαγμα αλλαγής και μετασχηματισμού προς το

καλύτερο.

Έξαφνα μία ανεξήγητη δύναμη άρχισε να προσπαθεί να ρουφήξει την υπόσταση του Ρίτσι μέσα στον κόσμο του Άντερσεν. Λίγο πριν συμβεί όμως αυτό, ο κακός μάγος Σάιον εμφανίστηκε δίπλα στη βιβλιοθήκη.

Ο μάγος Σάιον μισούσε τα παραμύθια και με την αναγνώριση μίας ευάλωτης και εύθραυστης προσωπικότητας όπως αυτή του Ρίτσι, προσπαθούσε να απομακρύνει τους ήρωες από τα παιδιά. Ανάλογα με την ιστορία αλλά και ποια έκανε κλικ στην ψυχή του Ρίτσι ήταν αποφασισμένος ακόμα και να εξοντώσει τους ήρωες των παραμυθιών.

Η δύναμη έγινε ανυπέρβλητη και ο Ρίτσι ξαφνικά, σε ένα κόσμο βγαλμένο από ένα παραμύθι του Άντερσεν, βρέθηκε να συζητάει με ένα μεγαλοπρεπή κύκνο.

«Είναι σημαντικό να ανήκεις σε μία ομάδα...» είπε ο κύκνος στον Ρίτσι.

«Οι γονείς μου μού λένε πως πρέπει να μάθω να στηρίζομαι στις δικές μου δυνάμεις και αυτό για μένα ξεκινάει από τα μαθήματα και όχι τα σύνολα ανθρώπων» απάντησε ο Ρίτσι με αυτοπεποίθηση.

Ο Ρίτσι μίλησε για κάμποση ώρα με τον όμορφο κύκνο που τον ξενάγησε στο σπίτι του και τον γνώρισε στους φίλους του.

Ο μαγικός κόσμος των παραμυθιών εναλλασσόταν με τον πραγματικό. Ο Ρίτσι απρόσμενα, λες και με ένα μαγικό ραβδί, μεταφερόταν σε κάποια παραμυθοχώρα στην οποία ο χρόνος σταματούσε ως προς τον πραγματικό κόσμο έως ότου επαναφερθεί εκεί απ' όπου ξεκίνησε. Ο Ρίτσι όταν επέστρεψε από το παραμύθι με το ασχημόπαπο του Άντερσεν έπεσε να κοιμηθεί και την επόμενη μέρα πήγε στο σχολείο.

Ο κακός μάγος Σάιον φρόντιζε να παρεισφρέει στο μυαλό του. Το αληθινό πρόσωπο του κακού είναι αόρατο στους ανθρώπους και προς το παρόν τον απομάκρυνε και από τις ιδέες των παραμυθιών αλλά και από τις γονεϊκές συμβουλές περί ατομικής δύναμης. Ήθελε να τον αποδυναμώσει και να τον κάνει να χάσει την πίστη του στον εαυτό του.

Ο Ρίτσι είχε ποικίλα βιβλία με παραμύθια στη βιβλιοθήκη του. Το κοριτσάκι με τα σπέρτα, επίσης του Άντερσεν, Το θαυμαστό ταξίδι του Νιλς Χόλγκερσον αλλά και Το Χριστουγεννιάτικο Γουρουνάκι της Ρόουλινγκ ήταν κάποια από αυτά!

Ο Ρίτσι παύοντας να παρακολουθεί τη δασκάλα του στο μάθημα αμέσως ταξίδεψε με το μυαλό του σε αυτές τις ιστορίες.

Ένα απόγευμα δίπλα στη βιβλιοθήκη, ανοίγοντας την ιστορία Χριστουγέννων του μεγάλου παραμυθά, ταξίδεψε σε μία Χριστουγεννιάτικη πόλη συνομιλώντας με ένα μικρό κορίτσι που πουλούσε σπέρτα στους δρόμους ανάβοντας τα για να ζεσταθεί, μέσα από τα οποία έβλεπε οράματα και ονειρευόταν την οικογενειακή θαλπωρή. Πλέον εξαντλημένη και ανάβοντας το τελευταίο σπέρτο λίγο πριν η οπτασία της γιαγιάς της μεταφέρει το πνεύμα της στον παράδεισο, ο Ρίτσι αποκτάει την υπερφυσική ικανότητα του μάγου με την οποία είχε τη δύναμη να ζωντανέψει το μαγικό κόσμο των παραμυθιών στην πραγματικότητα, στο σπίτι του και στο δικό του κόσμο. Όμως αυτός ήταν ένας κόσμος που μόνο ο Ρίτσι μπορούσε να δει και να αντιληφθεί.

Ο Ρίτσι αισθανόταν την ανάγκη να ανακαλύψει έναν καινούριο κόσμο, μαγικό και έστω και προσωρινά παντοδύναμο μόνο και μόνο για να βγει από το δικό του. Είχε προδώσει τους παλιούς φίλους του, συγκρίνοντας τους συνεχώς με άλλα άτομα, ευνοώντας εκείνους που του φαίνονταν πιο περπατημένοι, πιο προχωρημένοι, πιο δυνατοί και μερικές φορές, μην μπορώντας ακόμα να το διακρίνει αυτό, πιο ύπουλοι και ίσως λίγο πιο αλήτες....

Με τη μαγεία όμως και τα ταξίδια στις παραμυθοχώρες, θα έκανε το όνειρό του πραγματικότητα! Πιάνοντας στα χέρια του το παραμύθι με το θαυμαστό ταξίδι του Νιλς Χόλγκερσον, έναν ήρωα που έμοιαζε με τα χαρακτηριστικά του (κοροϊδεύε, σκάρωνε φάρσες, του άρεσε συνέχεια να τρώει και να χτυπάει τα ζώα) και έχοντας για κάμποσο λίγο διάστημα την ιδιότητα του μάγου, άρχισε να γίνεται το πρώτο κλικ στην ψυχή του ως προς τον κόσμο των λέξεων. Το ποίημα του Ρίτσι είχε βραβευτεί, οι περιγραφές ήταν καθρέφτης και αυτός σιγά σιγά άρχιζε να ανακαλύπτει ένα κόσμο που θα τον έκανε να ξεχάσει τις δυσκολίες με τους φίλους του και τα μαθήματά του.

Ρόλο όμως σε αυτή την αποστολή είχε και ο κακός μάγος Σάιον...!

Ο Ρίτσι είχε αποφασίσει να ζωντανέψει τον Νιλς Χόλγκερσον στο δωμάτιό του! Έδειχνε ιδιαίτερη αγάπη και θαυμασμό στην ιστορία του Νιλς που στην προκειμένη περίπτωση κοροϊδεύε και χτυπούσε τα ζώα. Θεωρούσε μάλιστα πως αυτός και ο Νιλς θα μπορούσαν να γίνουν οι καλύτεροι φίλοι. Ο ήρωας του παραμυθιού ζωντάνεψε και άρχισε να μπαίνει σε διαλόγους με τον Ρίτσι.

«Ο άνθρωπος, Ρίτσι, νομίζει πως είναι μοναδικός, πως τίποτε άλλο δεν μετράει πέρα από τον ίδιο και πως έχει το δικαίωμα να κοροϊδεύει και να χτυπάει ανυπεράσπιστα ζωντανά. Μέχρι σήμερα αυτά δεν θυμούνται μία μέρα που να πέρασαν χωρίς κυνηγητό και χωρίς μπελάδες. Ίσως αυτό είναι το ηθικό δίδαγμα που πρέπει να καταλάβεις όσο αναφορά τη δική μου ιστορία».

«Το ταξίδι σου πάνω από ολόκληρη τη Σουηδία και με στόχο τη Λαπωνία ήταν μοναδικό, Νιλς. Πολύ θα χαιρόμουν αν μπορούσαμε να ξαναζήσουμε αυτή την ιστορία οι δυο μας! Θέλω να καβαλήσω κι εγώ μία χήνα!»

«Αν καταφέρεις να μάθεις από τα παθήματά μου αλλά και τα δικά σου εν προκειμένω, πιστεύω θα έχουμε να κάνουμε πολλά μαζί στο μέλλον!»

«Φυσικά και έχουμε» αποκρίθηκε ο Ρίτσι. «Είμαι μάγος! Και ως μάγος μπορώ να περνάω κάθε μέρα μαζί σου, αλλά και με τα παραμύθια που αγαπώ.»

Ο κακός μάγος Σάιον είχε αρχίσει να κοκκινίζει και να βγάζει καπνούς. Ο Ρίτσι επρόκειτο να οδηγηθεί στη λύτρωση με βάση την ιστορία του και τα παραμύθια και αυτός δεν έβλεπε με καλό μάτι μία τέτοια ελευθερία. Έξαφνα το δωμάτιο άρχισε να γεμίζει με τους φίλους του Νιλς. Ζώα, πτηνά και ποικίλες μορφές του ζωικού βασιλείου άρχισαν να γεμίζουν το χώρο θέλοντας να κάνουν τον Ρίτσι να μην παραγνωρίζει την αγάπη, την καλοσύνη αλλά και το φυσικό κόσμο που τόσα πολλά δίδαξαν στον δικό τους ήρωα.

«Πόσα πράγματα έχεις να μάθεις με την αγάπη, Ρίτσι!» αποκρίθηκε ο Νιλς. «Ούτε τα βιβλία μπορούν να στα διδάξουν ούτε εγώ.»

Τα ζωντανά άρχισαν να χορεύουν, κουταβάκια άρχισαν να τρίβονται πάνω στα πόδια του Ρίτσι και μερικά πουλιά να κάθονται στους ώμους του.

«Σε αγαπάμε Ρίτσι!» αναφώνησε ένα καλό ζωάκι. «Μπορούμε να κάνουμε τόσα πολλά πράγματα μαζί!»

Ο Σάιον είχε φθάσει στα όριά του... Εξαγριωμένος με τις εξελίξεις άρχισε να σκέφτεται τρόπους να κόψει τις γέφυρες του Ρίτσι με αυτόν τον κόσμο, να χτυπήσει τον Νιλς και ενδεχομένως να τον φυλακίσει στην ιστορία του, μην μπορώντας ξανά να βγει έξω.

«Όλα ξεκινούν από τον κόσμο των λέξεων» αποκρίθηκε ο Νιλς. «Από εκεί ξεκινούν όλες οι πηγές βίας, παρανόησης και

κακοδαιμονίας.»

Ο κακός μάγος Σάιον, μην αντέχοντας άλλο τις εξελίξεις, κατεύθυνε ένα μαγικό ξόρκι βουβαίνοντας τον Νιλς, ακινητοποιώντας τον και στη συνέχεια φυλακίζοντας τον στο παραμύθι.

Τώρα ο Νιλς δεν θα μπορούσε ξανά να ζωντανέψει στον πραγματικό κόσμο, ούτε θα γινόταν ο Ρίτσι να ταξιδέψει στο παραμύθι.

Έξαφνα λες και το δωμάτιο ταρακουνήθηκε, ακούστηκε ένας δυνατός βρόντος, λες και κάποια μάγια και σκοτεινές δυνάμεις λύθηκαν και το Χριστουγεννιάτικο Γουρουνάκι της Ρόουλινγκ ζωντάνεψε μόνο του, δίχως την συμβολή του Ρίτσι, στο δωμάτιό του.

Αντιλαμβανόμενο τη μοχθηρία και την κακία του Σάιον, θέλησε να περάσει το δικό του μήνυμα στο Ρίτσι με βάση την ιστορία του.

«Το παραμύθι μας είναι απροσπέλαστο από το Σάιον και την κακία του, Ρίτσι, αλλά και όλος ο κόσμος των παραμυθιών επηρεάζεται μόνο στο δικό σου κόσμο, όχι στο δικό τους!»

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Ρίτσι τρομοκρατημένος με βάση τα γεγονότα.

«Οι ήρωες των παραμυθιών θα είναι για πάντα ευγνώμονες που τους αγάπησες, Ρίτσι. Μπορούν να ζήσουν με βάση αυτές τις στιγμές για πάντα... Η αγάπη σου και η καλοσύνη σου τους έχει αναδείξει στους καλύτερους σου φίλους και μπορείς να συνομιλείς μαζί τους όποτε θες! Ο κακός μάγος Σάιον δεν θα μπορεί πλέον να βλάψει άλλους.»

Ο Ρίτσι κατάλαβε πως στη ζωή πολλοί στόχοι πετυχαίνουν μόνο με ανατροπή. Εν προκειμένω την ανατροπή του Νιλς που είχε μεταμορφωθεί σε νάνο. Σοκαρισμένος αλλά και συγκινημένος από τα γεγονότα, ακόμα δεν μπορούσε να μιλήσει, αλλά σίγουρα θα έπαιρνε πολλές αποφάσεις τώρα που ο κόσμος των παραμυθιών είχε γίνει πλέον δικός του!

Οι μέρες, οι εβδομάδες και οι μήνες περνούσαν και πλέον ο Ρίτσι έκανε ολοένα και μεγαλύτερη προσπάθεια στα μαθήματά του, ταξιδεύοντας παράλληλα και σε κάνα δυο παραμύθια. Είχε γίνει εργατικός, επιμελής, επίμονος ως προς την απόδοσή του αλλά και κάποιες φορές ισχυρογνώμων. Είχε μάθει τόσο καλά τη συμβουλή που του είχαν δώσει οι γονείς του, το να στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις, που πλέον σπανίως τους συμβουλευόταν πέρα από τα απολύτως απαραίτητα.

Οι γονείς του είχαν γίνει αποδέκτες της επιτυχίας του στο σχολείο, όμως ο κόσμος των μαθημάτων είχε γίνει για αυτούς απροσπέλαστος. Ο Ρίτσι έπρεπε να τα καταφέρει μόνος του. Έως ότου μπήκαν τα Χριστούγεννα και ο σχολικός έλεγχος του Ρίτσι είχε γραμμένο ένα μεγάλο άριστα πάνω του! Ο Ρίτσι είχε μετατραπεί σε ένα ευγενικό, εργατικό αγόρι γεμάτο αυτοπεποίθηση και επιτυχία.

Είχε καταλάβει πως η αναζήτηση των κοινών παρονομαστών με τους ανθρώπους μπορεί να αναζητηθεί στις περιγραφές, στον κόσμο των λέξεων και την ερμηνεία τους και πως η ταυτότητά του είχε μία διπλή υπόσταση στον κόσμο της διήγησης ιστοριών...!

Έξαφνα παραμονή Χριστουγέννων συνέβη κάτι πραγματικά απροσδόκητο. Κάτω από το Χριστουγεννιάτικο δέντρο υπήρχε μία χήνα, ως ένα δώρο στο Ρίτσι από τους γονείς του. Συγκινημένος τη χάιδεψε ενθουσιάζοντας την ιστορία του Νιλς. Και τότε απότομα, μιας και ο Νιλς είχε λύσει τα μάγια του κακού Σάιον, εμφανίστηκε μπροστά του ολοζώντανος. Πριν προλάβει να μιλήσει ο Ρίτσι κατάλαβε πως η ιστορία του Νιλς είχε επιβεβαιωθεί. Ο μικρός ήρωας είχε ξαναγίνει

όπως ήταν πριν στο δωμάτιό του. Και τότε, λίγο πριν αρχίσει να μιλάει, ο Νιλς τον πρόλαβε.

«Καλά Χριστούγεννα Ρίτσι!» αποκρίθηκε ο Νιλς δίνοντάς του ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο.

ΤΖΩΡΤΖΙΝΑ ΚΟΥΡΟΥΣΙΑΚΗ

Καρδιά από Πέτρα (Το μυστικό)

Ήταν ένα υγρό, ψυχρό και μελαγχολικό μονοπάτι εκείνο που ακολουθούσε, αλλά του άρεσε πολύ. Στα δικά του μάτια εκείνο το στοιχείο της μελαγχολίας ήταν τόσο αναζωογονητικό που τελικά του έδινε χαρά. Η υγρασία δεν ήταν σαν κουφόβραση, αλλά ήταν μετά από μια ολονύκτια βροχή που είχε σταματήσει λίγο πριν ο ήλιος ανατείλει και αρχίσει να διαλύει σιγά σιγά τα σύννεφα. Τα πρωινά ήταν πάντοτε πιο δροσερά και ευωδιαστά, όταν τα είχε εξαγνίσει όλα το νερό της βροχής. Εκείνη η γλυκιά ψύχρα που έκανε το δέρμα του να ανατριχιάσει, γινόταν αισθητή πάνω στο ακάλυπτο πρόσωπο του. Ήταν ένα όμορφο πρόσωπο. Ήταν χλωμός αλλά με εκείνο το ζωηρό λευκό του φρέσκου χιονιού και όχι το καταθλιπτικό του θανάτου. Είχε μικρές, καφέ φακίδες, περισσότερες στη μύτη και μερικές διάσπαρτες προς τα μάγουλα. Το κάτω χείλος ήταν αρκετά ζουμερό σε αντίθεση με το άνω που ήταν μικρό αλλά όμορφα σχηματισμένο. Τα μάτια του ήταν αμυγδαλωτά με τεράστιες, κατάμαυρες βλεφαρίδες και είχαν το χρώμα της μέντας με καφετιές κηλίδες να ακουμπούν την κόρη τους. Τα μαλλιά του ήταν ίσια και κατάμαυρα και είχαν μήκος μέχρι τον ώμο. Είχε βγει από το σπίτι, είχε πάει κατευθείαν προς την αγαπημένη του διαδρομή, κόβοντας δρόμο, περνώντας πάνω από τον κοντό, ξύλινο φράχτη που διαχώριζε την αυλή του σπιτιού του από τον έξω κόσμο. Το όνομα του ήταν Τζόναθαν και είχε πιάσει δουλειά στο τυπογραφείο της περιοχής. Δεν ήταν η δουλειά των ονείρων του, αλλά ήταν μια ευχάριστη δουλειά που του παρείχε και κάποια χρήματα. Εκείνη την ημέρα, όσο περπατούσε ανέμελος προς τη δουλειά, ποτέ δεν σκέφτηκε πως θα άλλαζε η ζωή του. Εκείνη τη μέρα ο Τζόναθαν γνώρισε την Λόρελ. Είχε έρθει στην πόλη να μείνει με την οικογένειά της, σε ένα μεγάλο σπίτι, στην αρχή του δάσους, πίσω από την εκκλησία του αγίου Θωμά. Το κληρονόμησε από την θεία του πατέρα της, που της το μεταβίβασε στη διαθήκη της.

Ο Τζόναθαν από την πρώτη στιγμή δεν είχε φανεί ντροπαλός απέναντι στη νεαρή και περίεργα όμορφη Λόρελ. Ήταν τόσο υπέροχα και υπερβολικά όμορφη που κάθε φορά που προσπαθούσε κανείς να την περιγράψει, έχανε τα λόγια του και πολλές φορές ξεχνούσε τι έλεγε. Είχε πράσινα μάτια, σαν το πράσινο του κυπαρισσιού. Τα μαλλιά της ήταν μακριά με δαχτυλιωτές μπουκλες κι ένα αλλόκοτο χρώμα που έμοιαζε κόκκινο αλλά όταν το άγγιζε ο ήλιος σχημάτιζε χρυσούς και ασημένιους ιριδισμούς. Ήταν μια όαση για την ψυχή η ύπαρξή της και ο Τζόναθαν την ερωτεύτηκε αμέσως. Ξεκίνησαν να περπατούν μαζί και έπειτα να τρέχουν και να τρέχουν και να πέφτουν μέσα σε μοσχοβολιστά, γεμάτα λουλούδια, ξέφωτα του δάσους. Και να αγαπιούνται και να αγκαλιάζονται. Και καθετί μελαγχολικό να είναι για αυτούς ένα ποίημα, ένα τραγούδι, η αγάπη η ίδια. Και εκείνη τον μεθούσε και εκείνος μεθούσε αβίαστα. Έπιανε τα απαλά μαλλιά της πάνω στο λευκό του χέρι και έβαζε βαθιά μέσα τους το πρόσωπό του, μέχρι να πάρει όλη την παραδεισένια ευωδία που ανέδιδαν. Πάντοτε εκεί, στο δάσος. Στο δάσος που εκτεινόταν πίσω από το σπίτι της.

Ο Τζόναθαν κάθε μέρα έτρεχε να πάει στη δουλειά, χωρίς να δίνει πλέον σημασία στο ποια διαδρομή θα ακολουθήσει, δούλευε μηχανικά και γρήγορα για να περάσει η ώρα και έπειτα πήγαινε τρέχοντας να συναντήσει την αγαπημένη του.

Έτρωγε μόνο αργά τη νύχτα, όταν γύριζε σπίτι. Κάτι που δεν ήθελε, αλλά η Λόρελάι δεν δεχόταν να ακούσει κουβέντα για να περάσουν τη νύχτα μαζί, με την δικαιολογία πως δεν την αφήνει ο αυστηρός πατέρας της. Ο Τζόναθαν όμως ήταν τυφλός από αδυσώπητο έρωτα και φρικιαστική ζήλια και ένα βράδυ αποφάσισε να παρακολουθήσει κρυφά τη Λόρελάι για να δει αν όντως έμπαινε στο σπίτι της ή πήγαινε κάπου αλλού. Εκείνη όμως αντί να μπει μέσα στο σπίτι, όπου την είχε συνοδεύσει ο Τζόναθαν, γύρισε πίσω και συνέχισε προς το δάσος. Και συνέχιζε, και με το πρώτο φως του φεγγαριού τα μαλλιά της γίνονταν χρυσά και ασημένια. Και το παλτό και το φόρεμα της χάνονταν και την θέση τους έπαιρναν ρούχα τόσο αιθέρια και απαλά που σχεδόν δεν υπήρχαν, απλά άγγιζαν το γλυκό της κορμί. Και με την ολόγιομη λάμψη του φεγγαριού σχηματίζονταν στην πλάτη της, δύο θεόρατα φτερά που έμοιαζαν με εκείνα της πεταλούδας αλλά σχεδόν διάφανα, με μοβ και πράσινους ιριδισμούς. Το σώμα της λαμπύριζε και δημιουργούσε ένα πέπλο σαν φωτοστέφανο γύρω της.

Ο Τζόναθαν είχε χάσει την γη κάτω από τα πόδια του με αυτό που αντίκριζε. Είχε ανοίξει το στόμα του και κοίταζε εντελώς χαμένος το θέαμα. Όντας σε τέτοια εκστατική και ανεξέλεγκτη κατάσταση δεν πρόσεξε και πάτησε ένα κλαρί που έσπασε με δύναμη και η Λόρελάι γύρισε φοβισμένη προς το μέρος του. Όταν τον είδε τα μάτια της βούρκωσαν και του αποκρίθηκε: «Δε με εμπιστεύθηκες, η αγάπη που σου έδειξα δε σου έφτασε... Τώρα με πρόδωσες και με καταράστηκες αιώνια...» Και η Λόρελάι πέτρωσε και μαζί πέτρωσαν και τα δάκρυα της. Και ο Τζόναθαν έπεσε απελπισμένος στα γόνατα για το κακό που είχε προξενήσει από τη ζήλια του. Είχε καταστρέψει ό,τι καλύτερο του είχε συμβεί ποτέ. Είχε κάνει πέτρα την αγάπη του. Και μαζί με εκείνη έγινε και η καρδιά του πέτρα και ο Τζόναθαν δεν θα ξαναήταν ποτέ ζωντανός...

ΕΥΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ

Το πάρκο των ψυχών

Τα βήματα των ανθρώπων που έχουν πεθάνει με φριχτό τρόπο από τα χέρια σου είναι ένας ήχος που δε ξεχνάς εύκολα, ειδικά αν τον ακούς και μετά τον θάνατο τους. Κάθε μέρα, κάθε νύχτα. Σε κάθε διάδρομο, σε όλα τα δωμάτια. Πίσω από κάθε διαλυμένη πόρτα, από κάθε σπασμένο παράθυρο, στις σκάλες κάθε ορόφου. Όταν πέρασα για πρώτη φορά την είσοδο αυτού του κτηρίου δεν είχα κλείσει καν τα εικοσιπέντε. Ήμουν ένας ακόμα νέος νοσηλευτής στη μάχη κατά της αρρώστιας. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα. Δεν είναι όλες οι αρρώστιες το ίδιο, βλέπεις.

Με έριξαν κατευθείαν στα βαθιά. Δεν υπήρχε ούτε ένα κενό κρεβάτι σε όλο το σανατόριο, όταν ξεκίνησα να δουλεύω. Εκείνη την εποχή η φυματίωση θέριζε δεκάδες ψυχές καθημερινά και τέσσερις όροφοι ήταν πολύ λίγοι για να χωρέσουν όλους όσους χρειάζονταν νοσηλεία. Άντρες, γυναίκες, ακόμα και μικρά παιδιά πέθαιναν εκεί έξω χωρίς να έχουν τη παραμικρή ευκαιρία για επιβίωση. Ήμουν για λιγότερο από μια βδομάδα εκεί, όταν με ξύπνησαν οι φωνές των συναδέλφων μέσα στη νύχτα για πρώτη φορά. Ελπίζω να μην έχει χρειαστεί ποτέ να δεις άνθρωπο να πεθαίνει από φυματίωση. Μια σάρκα κολλημένη πάνω σ ένα μάτσο κόκαλα, καλυμμένη άτσαλα από ύφασμα βουτηγμένο στο αίμα. Πρόσωπο σπασμένο από τους πόνους. Μάτια που ήταν έτοιμα να ξεπηδήσουν από τις κόγχες τους. Και ένα βλέμμα απεριγράπτου πόνου. Εκείνο το βράδυ δε κατάφερα να με ξαναπάρει ο ύπνος. Ήρθαν αμέτρητα τέτοια βράδια τα επόμενα χρόνια, οπότε αναγκάστηκα να συνηθίσω τις λίγες ώρες ύπνου. Αυτό που δε μπορούσε με τίποτα να φύγει από το μυαλό μου ήταν τα μάτια των ασθενών. Τόσος πόνος, τόση απόγνωση μα και τόση ανακούφιση μόλις ένιωθαν το τέλος να πλησιάζει.

Η καθημερινή μου επαφή με το θάνατο άρχισε να μου κατασπαράζει τη ψυχή. Σχεδόν όλες μου οι νύχτες πνιγόντουσαν από εφιάλτες. Εικόνες από εκείνες τις στιγμές μέσα στα δωμάτια των ασθενών. Μου ήταν αδύνατο να αντέξω το θέαμα ενός ανθρώπου σε τέτοιες συνθήκες εξαθλίωσης. Δεν άργησα να καταλάβω ότι έπρεπε να κάνω κάτι γι' αυτό, αλλιώς θα τρελαινόμουν. Σε κανέναν δεν αξίζει να υποφέρει έτσι. Μέσα από προσωπική έρευνα αλλά και κάποιες στοχευμένες ερωτήσεις, βρήκα τον κατάλληλο συνδυασμό φαρμάκων που ήταν ικανός να λυτρώσει αυτά τα βασανισμένα σώματα για πάντα. Από τη πρώτη κιόλας δοκιμή, όλα πήγαν όπως θα έπρεπε. Μου είχαν κάνει εντύπωση οι σπασμοί που κάνει το ανθρώπινο σώμα όταν δηλητηριάζεται. Κοιτούσα με δέος, σχεδόν ευλαβικά, κάθε έναν από τους ασθενείς να σβήνουν μπροστά στα μάτια μου. Γλύτωνα δεκάδες ψυχές από το μαρτύριο αυτής της αρρώστιας. Δεν είχα υπολογίσει όμως το γεγονός ότι οι άνθρωποι είναι αγάριστοι και έτσι παραμένουν ακόμα και αφού πεθάνουν.

Η πρώτη φορά που άκουσα φωνές και βήματα χωρίς να είναι κανείς εκεί, ήταν λίγους μήνες πριν υποβάλλω τη παραίτηση μου, έχοντας περάσει χρόνια μέσα σ' αυτό το νεκροταφείο για ζωντανούς. Λίγο καιρό μετά ήρθε και η πρώτη παγωμένη ανάσα στον ώμο μου, ενώ ήμουν ξαπλωμένος. Οι νύχτες έγιναν ακόμα πιο δύσκολες, δεν κοιμόμουν σχεδόν καθόλου. Θεώρησα ότι όλα αυτά ίσως ήταν σημάδι. Μάλλον είχε έρθει η σειρά μου. Τελικά οι ψυχές που με στοίχειωναν με έπεισαν να τις συναντήσω τη τελευταία μου νύχτα μέσα στο σανατόριο. Έχοντας πάρει τόσες ζωές, το να πάρω και τη δικιά μου ήταν παιχνιδάκι. Και από τότε βρίσκομαι παγιδευμένος μέσα σε αυτούς τους τοίχους. Τριγυρνάω αιώνια μέσα στα δωμάτια, σέρνομαι στις σκάλες. Πάντα μαζί με όλους αυτούς που γλύτωσα από τόσο πόνο. Ακόμα τους ακούω να με κατηγορούν. Αχάριστο πλάσμα ο άνθρωπος. Του σώζεις τη ζωή και δεν ακούς ούτε ένα ευχαριστώ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΤΣΩΛΑ

Τα Παπούτσια της Μάγισσας

Το πρωί της 13ης η Έμιλι βρήκε τα παπούτσια. Ήταν εκεί όπου της είχε πει η γριά: στη ρίζα του γέρικου δέντρου έξω από το χωριό, δίπλα στο ποτάμι που πάγωνε το χειμώνα. Ήταν τυλιγμένα σε μια μεταξένια θήκη, καλυμμένα με φύλλα και κλαδιά. Φαινόταν σαν να ήταν εκεί χρόνια, αλλά η Έμιλι περνούσε από το ποτάμι και το δέντρο σχεδόν κάθε μέρα και δεν τα είχε ξαναδεί.

Προσεκτικά, λες και τα παπούτσια ήταν κοιμισμένο αγρίμι που δεν έπρεπε να ξυπνήσει, η Έμιλι τα έβγαλε από τη θήκη. Αν δεν ήταν τόσο απορροφημένη από το καινούργιο της απόκτημα, θα πρόσεχε ότι με το που άνοιξε τη θήκη, τα πάντα γύρω της σώπασαν. Λες και η γη κράτησε την αναπνοή της, πριν αποφασίσει ότι τα πράγματα είχαν πάρει το δρόμο τους. Τα ζώα στα κλαδιά του γέρικου δέντρου είχαν την ίδια γνώμη. Όταν η φύση ανάσανε ξανά, κατέβηκαν από το δέντρο και έτρεξαν στο δάσος ώστε να μην ενοχλήσουν αυτήν την ιδιαίτερη στιγμή. Ήξεραν ότι όσα συνέβαιναν ήταν σημαντικά για την Έμιλι και ότι δε χωρούσε παρουσία τρίτου. Σε λίγο, το δέντρο δε φιλοξενούσε άλλη ζωή πέρα από τη δική του και της κοπέλας που θαύμαζε τα παπούτσια.

Η Έμιλι δεν πίστευε στην τύχη της. Ποτέ της δεν είχε δεχτεί τέτοιο δώρο. Τα παπούτσια είχαν λίγο ασυνήθιστο σχήμα – το μπροστινό μέρος ήταν υπερβολικά μυτερό – αλλά και πάλι ήταν ό,τι ομορφότερο είχε δει ποτέ της. Αναρωτήθηκε, γιατί όλο το χωριό απέφευγε τη γριά, γιατί όταν την έβλεπαν στην αγορά έκλειναν τις πόρτες τους, ενώ οι πιο τολμηροί την εξυπηρετούσαν γρήγορα και μετά έκλειναν το μαγαζί τους νωρίς, λες και ήθελαν χρόνο να συνέλθουν από αυτό που τους είχε συμβεί; Όμως όσο και να φοβόντουσαν τη γριά ποτέ δεν την είχαν διώξει και μάλιστα η Έμιλι είχε δει κάποιες γυναίκες να πηγαίνουν κρυφά στο σπίτι της το βράδυ. Τι έκαναν εκεί, δεν ήξερε και φοβόταν να πλησιάσει το σπίτι για να μάθει.

Το πρωί που βγήκε για τη βόλτα της ούτε που κατάλαβε πώς βρέθηκε στον κήπο της γριάς. Η γριά ήταν εκεί, σαν να την περίμενε. Άρχισε να της μιλάει, αλλά η Έμιλι δε θυμόταν ούτε λέξη. Κοίταζε τα μάτια της γριάς που έμοιαζαν τόσο παράταιρα – ήταν λες και ανήκαν σε δύο διαφορετικούς ανθρώπους. Το ένα ήταν κατάμαυρο και γυαλιστερό αλλά το άλλο ήταν γκρι και, ανάλογα με το πώς το χτύπαγε το φως του χειμωνιάτικου ήλιου, έκανε χίλιους-δυο ιριδισμούς. Όποιο μάτι και να κοίταζε η Έμιλι ήταν σίγουρη πως ούτε το ένα ούτε το άλλο έβλεπαν. Παρόλα αυτά, η κοπέλα είχε την αίσθηση πως η γριά μπορούσε να την δει. Ίσως γι' αυτό να τη φοβόντουσαν τόσο στο χωριό και να την έλεγαν μάγισσα.

Όσα είπε η γριά στην Έμιλι εκείνη την ημέρα δε θα τα ξανακούσει ποτέ κανείς. Το μόνο που θυμόταν μετά ήταν το πώς να βρει το δώρο της και πότε ακριβώς να το ψάξει. Αν της άρεσε, μπορούσε να το κρατήσει. Το τελευταίο δεν ήταν σίγουρη πως το άκουσε η Έμιλι αλλά εδώ που τα λέμε δε θυμόταν τη γριά να ανοίγει καν το στόμα της για να μιλήσει. Κι όμως, οι οδηγίες για το πώς να βρει τα παπούτσια είχαν χαραχθεί στο μυαλό της κοπέλας με τέτοιο τρόπο που ήταν σίγουρη ότι δεν επρόκειτο για κάποιο περίεργο όνειρο.

Η Έμιλι σηκώθηκε και δοκίμασε τα παπούτσια. Ταίριαζαν στα πόδια της λες και φτιάχτηκαν για αυτήν και για μια στιγμή προβληματίστηκε. Πώς γίνεται η γριά να ήξερε τι νούμερο φοράει; Αλλά δεν το πολυσκέφτηκε γιατί τα παπούτσια ήταν πολύ όμορφα και δεν ήθελε να σκιάσει τη χαρά της με περιέργες σκέψεις. Έκανε κάποια δοκιμαστικά βήματα και μετά, σαν να πήρε έγκριση από κάποιον αόρατο κριτή, άρχισε να χοροπηδάει και να τρέχει με μια χαρά που δεν είχε αισθανθεί ποτέ παλιότερα. Η πρώτη της σκέψη ήταν να δείξει το καινούργιο της απόκτημα στη μητέρα της αλλά μετά σκέφτηκε πόσες φορές την είχε κατσαδιάσει επειδή δεν είχε κάνει το ένα ή το άλλο σωστά και έδωσε τη σκέψη. Ο πατέρας της δε θα ενδιαφερόταν για παπούτσια και φίλους στο χωριό δεν είχε. Όλες οι κοπέλες εκεί ήταν μεγαλύτερες – και οι περισσότερες ήταν παντρεμένες ή πήγαιναν κρυφά στο σπίτι της γριάς που αποκαλούσαν μάγισσα – και έτσι δεν είχε και πολλά πάρε-δώσε μαζί τους. Η Έμιλι αγαπούσε τη φύση και τα ζώα και ζωγράφιζε όμορφα αλλά δεν είχε κανέναν να τα μοιραστεί αυτά.

Χαμένη στις σκέψεις της ούτε που πρόσεξε πώς έφτασε στο χωριό και τώρα περπατούσε στην κεντρική πλατεία. Κάποιοι συγχωριανοί της που είχαν ήδη σηκωθεί για να ανοίξουν τα μαγαζιά τους τη χαιρέτησαν χαρούμενα και τους ανταπέδωσε το χαιρετισμό διστακτικά. Συνήθως την αγνοούσαν ή της μιλούσαν απότομα και αυτή η αλλαγή ήταν σχεδόν τόσο ευπρόσδεκτη όσο και τα καινούργια της παπούτσια. Με ανανεωμένο θάρρος αποφάσισε να συνεχίσει τη βόλτα της. Το χωριό είχε αρχίσει σιγά σιγά να ξυπνάει και κάπου μέσα της ήθελε να δει πώς θα εξελιχθεί αυτή η μέρα που φαινόταν – δεν τολμούσε να το πει δυνατά – μαγική.

Στην πλατεία του χωριού είχαν μαζευτεί άνθρωποι κοντά στο συντριβάνι και άκουγαν έναν πλανόδιο με το βιολί του. Η Έμιλι πλησίασε διστακτικά να ακούσει. Της άρεσε ο χορός και η μουσική αλλά οι άρχοντες του χωριού είχαν από καιρό διακόψει αυτά τα μαθήματα στο σχολείο με τη δικαιολογία ότι ήταν πράγματα που μπορούσαν να μάθουν κι αλλού τα παιδιά και ότι προτεραιότητα είχε η ανοικοδόμηση της εκκλησίας. Η Έμιλι δεν μπορούσε να το καταλάβει αυτό. Η εκκλησία μια ζωή ήταν σχεδόν μισογκρεμισμένη αλλά πάντα γεμάτη και ειδικά τα Χριστούγεννα δεν έλεφτε ούτε καρφίτσα από την πολυκοσμία. Όταν είχε πολύ κρύο όλες οι οικογένειες έδιναν από μια κουβέρτα ή ζεστό ρούχο – μια χρονιά, κάποιος δώρισε μια τεράστια σκηνή που μια ανιψιά του είχε φέρει από το εξωτερικό – και έτσι ακόμα και οι φτωχοί του χωριού περνούσαν άνετα το χειμώνα. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν επηρέαζε τη μισογκρεμισμένη εκκλησία.

Κανείς από τους άρχοντες δεν ήταν κοντά και η Έμιλι πλησίασε περισσότερο για να ακούσει τη μουσική. Ο μουσικός έπαιζε πολύ όμορφα και οι θεατές του διασκέδαζαν. Διστακτικά, η Έμιλι άρχισε να κινείται στο ρυθμό της μουσικής και εντυπωσιασμένη παρατήρησε ότι κανείς δεν την σταμάτησε. Ξαφνικά βρέθηκε δίπλα της ένα αγόρι στην ηλικία της και

η Έμιλι είδε στα μάτια του την επιθυμία να χορέψει. Οδηγούμενη από μια παράξενη ευθυμία και κυρίως αυτοπεποίθηση, που πλέον ήταν σίγουρη ότι είχε να κάνει με τα παπούτσια, η κοπέλα έπιασε το αγόρι και άρχισαν να χορεύουν μαζί. Οι θεατές κοντανάσαναν αλλά κανείς δεν τους σταμάτησε και η Έμιλι θυμήθηκε πόσο της άρεσε να χορεύει. Ο παρτενέρ της φαινόταν το ίδιο χαρούμενος και, αν και το βλέμμα του πλανήθηκε για μια στιγμή στα μυτερά παπούτσια της Έμιλι, απλά χαμογελούσε.

Η μουσική τελείωσε και ο αέρας γέμισε μισοτελειωμένες νότες. Η Έμιλι χαιρέτησε το αγόρι και συνέχισε το δρόμο της. Ήλπιζε να τον ξανασυναντήσει και ίσως να μπορούσε να μοιραστεί μαζί του τη ζωγραφική της και τους περιπάτους στη φύση.

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε το ίδιο ευχάριστα. Ενώ όδευε προς το σπίτι της είδε καινούργιους ανθρώπους και μίλησε ευχάριστα με όλους. Αγόρασε πράγματα για το σπίτι και έκοψε μερικά λουλούδια για να στολίσει το περβάζι του παραθύρου της. Μάλλον ο χειμώνας πλησίαζε στο τέλος του γιατί τα λουλούδια που βρήκε έμοιαζαν ολόφρεσκα, αν και δεν ήταν σίγουρη από πού τα είχε κόψει.

Όμως με το που έφτασε στο σπίτι της δεν είχε καθόλου την αναμενόμενη υποδοχή. Ένας άντρας, ντυμένος στα μαύρα την περίμενε στο κατώφλι και φαινόταν ότι είχε πολλά να πει. Οι γονείς της ήταν άφαντοι αλλά τέτοια ώρα θα ήταν στη δουλειά. Μπορεί να την κατσάδιαζαν κατά καιρούς, αλλά η Έμιλι ήξερε ότι την αγαπούσαν, έστω κι αν δεν καταλάβαιναν πάντα την κόρη τους. Η Έμιλι κράτησε την αναπνοή της ενώ πλησίαζε τον άντρα με τα μαύρα.

Όπως το υποψιάστηκε, ο άντρας είχε πολλά να πει. Μιλούσε με υποτιθέμενο πατρικό και στοργικό ύφος που όμως την έκανε να σκεφτεί ότι κανένας άνθρωπος δε δείχνει έτσι στοργή και κανένας πατέρας δε μιλάει έτσι στα παιδιά του. Της είπε ότι ήταν πολύ απογοητευμένος μαζί της – γιατί; τι έκανε ποτέ η Έμιλι αποκλειστικά γι' αυτόν ώστε να τον απογοητεύσει; – και ότι η συμπεριφορά της τον είχε στενοχωρήσει. Της είπε ότι την είδε να επιστρέφει χοροπηδώντας σαν τρελή και ότι στην πλατεία του χωριού είχε ενοχλήσει αρκετούς ανθρώπους. Ότι ενώ ένας πλανόδιος έπαιζε μουσική, η Έμιλι άρπαξε ένα αγόρι που ήταν γνωστό σε όλους ότι είχε κάποιο νοητικό πρόβλημα και προσπάθησε να το κάνει να χορέψει. Ήταν πολύ άσχημο εκ μέρους της Έμιλι να κοροϊδέψει έτσι ένα άτομο με νοητικά προβλήματα. Έτσι είπε ο άντρας και παρότι η Έμιλι προσπάθησε να του πει ότι το αγόρι ήθελε να χορέψει, ο άντρας επέμεινε ότι κάνει λάθος. Και τι είχε να πει η Έμιλι για όλα τα λουλούδια που έκλεψε; Έκλεψε; Δεν ήθελε να ακούσει άλλο, παρόλο που ο άντρας είχε κι άλλα να πει.

Όσοι πιστεύουν ότι ξέρουν καλύτερα, πάντα έχουν κι άλλα να πουν.

Η Έμιλι βγήκε παραπατώντας στο δρόμο και της έπεσαν τα λουλούδια από τα χέρια. Δεν είχε σημασία, κλεμμένα ήταν, ας τα έκαναν ο,τι ήθελαν. Το μόνο που ήθελε ήταν να βγάλει αυτά τα καταραμένα παπούτσια που τόσο την

κοροϊδέψανε. Νόμιζε ότι ήταν μαγικά και ότι θα γινόταν πιο χαρούμενη, ενώ στην πραγματικότητα έκανε κακό σε ένα σωρό ανθρώπους. Δεν άντεχε να περάσει μέσα από την πλατεία, οπότε πήγε από την πίσω πλευρά του χωριού, παρόλο που εκεί υπήρχαν βάλτοι. Πέρασε μέσα από τα έλη με την ίδια ευκολία που θα διέσχιζε ένα δρόμο και χώθηκε στο δάσος. Τα πόδια της την πονούσαν πλέον και οι υπερβολικά μυτερές μύτες των παπουτσιών δεν της φαίνονταν πια τόσο ωραίες. Είχε σκοτεινιάσει και φυσούσε αλλά η Έμιλι έτρεχε με λύσσα προς το δέντρο όπου είχε βρει τα παπούτσια και τώρα ήταν τόσο θυμωμένη που έκλαιγε. Έκλαιγε γιατί ο άντρας με τα μαύρα ρούχα της είχε πει ότι έκανε λάθος και ότι ήταν μια απογοήτευση. Και η Έμιλι το μόνο που είχε κάνει ήταν να χορέψει και να χαμογελάσει.

Εξουθενωμένη έφτασε στο δέντρο και σωριάστηκε στις ρίζες του. Προσπάθησε να λύσει τα κορδόνια των παπουτσιών αλλά τα χέρια της είχαν παγώσει. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι νύσταζε. Ο ύπνος ίσως να τη βοηθούσε να ξεχάσει όσα της είπε ο άντρας με τα μαύρα ότι είχε κάνει.

Ναι, ίσως ο ύπνος να βοηθούσε.

Χωρίς να το σκεφτεί, έγειρε στις ρίζες του δέντρου κι ευχήθηκε να μη χρειαστεί να ξαναξυπνήσει.

Η μάγισσα βρήκε την Έμιλι να κοιμάται κάτω από το δέντρο σκεπασμένη από ένα βουναλάκι χιόνι. Φορούσε ακόμα τα παπούτσια. Πέρα στο χωριό άκουγε τις φωνές των χωρικών που τώρα είχαν πια καταλάβει ότι το κορίτσι έλειπε από το σπίτι του.

Η γυναίκα έβγαλε το σάλι της και τύλιξε την Έμιλι. Παρά το κρύο η κοπέλα ήταν ζεστή και ήρεμη. Τα παπούτσια λειτούργησαν όπως το είχε φανταστεί και έδειξαν στην Έμιλι τις ικανότητές της. Και μάλιστα την έκαναν τόσο χαρούμενη. Ούτε η ίδια η μάγισσα ήξερε πόσο άρεσε στην Έμιλι ο χορός και όταν την είδε να χορεύει με το αγόρι στην πλατεία κατάλαβε ότι η κοπέλα είχε πολλές ικανότητες. Το αγόρι ήταν πραγματικά χαρούμενο και κανείς ποτέ δεν είχε προσπαθήσει να βρει τι του αρέσει.

Όπως γίνεται πάντα με τα ιδιαίτερα άτομα σε αυτόν τον κόσμο, εμφανίζεται κάποιος που δεν μπορεί να δει πόσο όμορφα και μοναδικά είναι και αδυνατεί να τα καταλάβει.

Και αναλαμβάνει να το “φτιάξει” όλο αυτό.

Η Έμιλι απλά ζήτησε να κοιμηθεί και να ξεχάσει. Η μάγισσα ένωσε ανακούφιση. Ο άντρας με τα μαύρα είχε οδηγήσει πολλά άλλα μοναδικά άτομα σε πολύ χειρότερες πράξεις.

Η μάγισσα σήκωσε την Έμιλι και την οδήγησε στο σπίτι της. Θα της μάθαινε να υπερασπίζεται τη μοναδικότητα της. Η Έμιλι δεν ήταν η πρώτη που πίστεψε για λίγο τα λόγια του άντρα με τα μαύρα και δε θα ήταν η τελευταία. Αλλά η μάγισσα θα τη βοηθούσε. Όπως τη βοήθησαν και κείνη πριν από χρόνια.

Πριν φύγει, τύλιξε τα παπούτσια και τα τοποθέτησε στη ρίζα του δέντρου. Η μάγισσα ήθελε να ακούσει πάλι τη φύση να ανασαίνει και τις νότες ενός βιολιού να γεμίζουν τη 13η νύχτα.

ΜΑΡΙΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Το κάλεσμα της γάτας

Αυτή είναι μια σύντομη ιστορία.

Δε συνέβη μια φορά και έναν καιρό.

Συνέβη πολλές.

Παρ' όλο που οι καιροί αλλάζουν,

αυτή κρατάει από πάντα.

Εκείνος

Ωραία βραδιά η αποψινή. Παρά το καλοκαίρι, αυτή η δροσιά από τα δέντρα, οι λάμπες στα μονοπάτια του πάρκου και η ησυχία δημιουργούν την αγαπημένη μου ατμόσφαιρα. Είμαι πολύ κουρασμένος αλλά αυτή την εποχή είναι ευκαιρία να το κόβω με τα πόδια μέχρι το σπίτι. Αδειάζει κάπως το κεφάλι μου με το περπάτημα, πρέπει να το κάνω πιο συχνά. Εκείνη την ακούω να μιλάει στο τηλέφωνο. Σε λίγο θα με προσπεράσει.

Εκείνη

Φυσικά, εκείνος ξανά μπροστά μου. Κάθομαι και δουλεύω σαν μαλάκω και ούτε ταξί τελικά δεν μου φτάνουν να πάρω. Καλά, δε ξέρω τι είναι και καλύτερο, ό,τι και να κάνω πάντα πάνω του πέφτω. Τελείωσε και η κάρτα στο κινητό ρε γαμώτο, μέσα στο κωλόπαρκο! Εναλλακτική, βγαίνω έξω και κάνω τον κύκλο μέσα στα στενά. Πτώμα είμαι. Γάμα το. Λίγο ακόμα έμεινε. Σε 5 θα είμαι σπίτι.

Εκείνος

Ομορφούλα είναι τελικά, αν και δεν πρόλαβα να την δω καθαρά, έτσι γρήγορα που πάει. Φαίνεται ότι θα στρίψει στην επόμενη έξοδο. Κρίμα, θα ήταν καλή ευκαιρία να γνωριστούμε.

Εκείνη

Το μισώ αυτό το σημείο μετά τη στροφή, ακόμα να φτιάξουν τη γαμωλάμπα. Έλα, λίγα μέτρα μέχρι την έξοδο, από εκεί περνάω απέναντι τη λεωφόρο και στο πρώτο στενό δεξιά. Κάτσε να βγάλω τα κλειδιά να τα έχω έτοιμα. Τι φάση ο τύπος, πάλι πίσω μου;

Εκείνος

-Ψιτ! Συγγνώμη κοπελιά, να σε ρωτήσω κάτι;

Το πάρκο

Εκείνη κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό κρίκο, από εκεί κρεμόντουσαν διάφορα παράξενα φυλακτά. Τους έχουν δώσει το όνομα κλειδί, ή κλειδιά αν πρόκειται για περισσότερα από ένα. Αυτά τα χρησιμοποιούν σε κάποιους περίεργους μηχανισμούς, ώστε να εμποδίζουν τους συνανθρώπους τους να έρχονται σε επαφή με κάτι που θεωρούν ότι έχει αξία και φοβούνται πως θα το χάσουν για πάντα. Άλλες φορές τα χρησιμοποιούν για να κλειδωθούν οι ίδιοι κάπου, συνήθως σε αλλόκοτα κλουβιά, για να μην τους πάρουν κάτι από τον ίδιο τους τον εαυτό. Όμως, υπάρχουν και εκείνες οι περιπτώσεις που οι άνθρωποι κλειδώνουν τους συνανθρώπους τους γιατί θεωρούν ότι δεν έχουν κάποια αξία και πως πρέπει να προστατευθούν από αυτούς. Έτσι, από τον αριθμό των κλειδιών που κρατάει ένας άνθρωπος μπορούμε να μετρήσουμε τον φόβο και την ανασφάλειά του.

Ο δικός της κρίκος είχε πολλά κλειδιά, αλλά πέρα από κλειδιά είχε και ένα άλλο, κάπως ιδιόμορφο, φυλαχτό. Το κεφάλι μίας γάτας.

Εκείνη

Όχι ρε γαμώτο, πάλι.

Εκείνος

Σνομπαρία η μικρούλα.

Εκείνη

-Μπορείς να κάνεις στην άκρη να περάσω;

Εκείνος

-Πώς κάνεις έτσι; Θέλω να σε γνωρίσω πρώτα. Πώς σε λένε;

-Ει, περίμενε!

Εκείνη

-Άσε με!

Το πάρκο

Η γάτα, όπως όφειλε, είχε υπακούσει στο κάλεσμά του. Εκείνη ανυπάκουη, όπως όφειλε. Εκείνος, στα κίτρινα μάτια του ιδιόμορφου φυλακτού που τον κοιτούσε, θα μπορούσε να αντικρίσει το σχεδόν κόκκινο είδωλό του. Αλλά δεν μπορεί πια. Τα αυτιά της γάτας, σαν ξυράφια, φρόντισαν γι' αυτό. Μπορούσε όμως και άκουγε...

...το κλάμα από τις αμέτρητες γάτες που κρέμονται στα κλειδιά τους.

Στα πάρκα, στα πεζοδρόμια, στα σπίτια και στα κρεβάτια τους.

Τα βήματα του χορού που Εκείνες αναγκάζονται να μάθουν

στο φως της σελήνης, κάτω από δέντρα σαν και τα δικά μου.

Τα ξόρκια που ψιθυρίζουν οι μητέρες στις κόρες,

οι κόρες στις γάτες, οι γάτες στις μητέρες.

Τις κραυγές όταν τις δένουν σε πασσάλους

και τις φλόγες που καίνε τα κορμιά τους

όταν αυτά δεν επιτρέπεται να είναι δικά τους.

Μία ηχώ που ταξιδεύει από την αρχή της ύπαρξής τους και αντηχεί στο τώρα. Ένα στοργικό νανούρισμα, μία δυσοίωση μουσική, ένας άλαλος σπαραγμός. Το βίωμα είναι το δώρο της γάτας σε όσους την επικαλεστούν, ως αντάλλαγμα για όλα όσα καλέστηκε να θερίσει. Φαίνεται πως δεν είχε ξανακούσει ποτέ του κάτι τόσο φρικτό. Τώρα πια γνωρίζει.

Όσες φορές με διασχίζει, κοιτάει ανήσυχια πίσω του και προσπαθεί να περπατήσει βιαστικά. Στο ένα χέρι κρατάει ένα λευκό μπαστούνι και στο άλλο, σφικτά τα κλειδιά του.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΒΡΑΧΟΣ

Ἔστι Δίκης Οφθαλμός

Ο Adrian Cameron, 55χρονος Ελληνοαμερικανός, συνοφρυώθηκε και πάλι μπροστά στον καθρέφτη. Σκέφτηκε για άλλη μια φορά ότι η φάτσα του θα μπορούσε μεν να θεωρηθεί σχετικά όμορφη – παρά τα γυαλιά μυωπίας – αλλά μάλλον με έναν κοινότυπο τρόπο. Αναλογίστηκε τη μονότονη ζωή του, αφενός ως αστυνομικού με ωράριο εργασίας 09:00-17:00 και αφετέρου ως παντρεμένου χωρίς παιδιά, με την υπέροχη, ινδικής καταγωγής γυναίκα του, Ben Atoor. Ευτυχώς που σύμφωνα με τον Dr. Endam, πάσχω από μανία καταδίωξης, η οποία πολύ δύσκολα θεραπεύεται και άρα θα πρέπει να την αποδεχτώ, σκέφτηκε αυτοσαρκαζόμενος.

Πράγματι, ο Adrian έπιανε τον εαυτό του συχνά να κάνει παράλογα σενάρια, όπως για παράδειγμα ότι τον παρακολουθούν οι γείτονες ή ότι μια κοπέλα στο δρόμο ετοιμάζεται να κλέψει μια ηλικιωμένη κυρία ή ότι ο κηπουρός του αστυνομικού τμήματος θα σκοτώσει σίγουρα ένα από τα σκυλιά του Τμήματος. Όταν τους έβλεπε, σκεφτόταν: «Ἔστι δίκης οφθαλμός, ος τα πανθ' ορά». Ήταν λοιπόν συνέχεια επιφυλακή. Το διασκεδάζε όμως με μια έμφυτη αίσθηση του χιούμορ, για την οποία ήταν αγαπητός στο Τμήμα.

Σήμερα, σκέφτηκε, έκανα δύο από τους υπόλοιπους αστυνόμους να γελάσουν με τα αστεία μου. Το πρώτο είχε ως εξής: Πήγα και εγώ μήνα του μέλιτος όταν παντρεύτηκα αλλά δεν θυμάμαι καθόλου πώς ήταν, οπότε είτε δεν πέρασα καθόλου καλά είτε δεν θυμάμαι από γεράματα! Το δεύτερο το είπα δείχνοντας τα γυαλιά μου: Ακούω καλά αλλά δεν βλέπω καλά, έχω μυωπία, οπότε προτιμώ να μου λένε γλυκόλογα παρά να έχουν ωραία φάτσα! Οι αστυνόμοι με συμπαθούν πολύ αλλά δεν μου αρέσει να με θεωρούν την «μασκότ» του Τμήματος, σκέφτηκε και σκοτεινίασε.

Αποφάσισε να βγει έξω αλλά μετά από μία ώρα επέστρεψε στο σπίτι κακόκεφος. Θεωρούσε ως ύποπτο για ενδεχόμενο έγκλημα οποιονδήποτε έβλεπε στο δρόμο, άλλωστε στις ειδήσεις γινόταν αναφορά σε σωρεία από απανωτά εγκλήματα. Η κοινωνία μας δεν βαδίζει στον σωστό δρόμο, σκέφτηκε, αλλά ίσως και να το παρακάνω. Πήρε τηλέφωνο τον Dr. Endam και έκλεισε ένα ραντεβού για αύριο το πρωί.

Την άλλη μέρα στο λεωφορείο, πηγαίνοντας στον Dr. Endam, σιγοτραγουδούσε ένα χιουμοριστικό παιδικό τραγουδάκι που είχε σκαρώσει ο ίδιος, προκειμένου να διώξει τη σκέψη ότι όλοι – ανεξαιρέτως – οι επιβάτες τον παρακολουθούν. Το αυτοσχέδιο άσμα πήγαινε κάπως έτσι:

Αν είχανε τα ζώα ομιλία

Ίσως να λέγαν κάποια παροιμία
Γι' ανθρώπους όχι τόσο θετική
Μα που να περιγράφει τη ζωή!

Αν έμπαινε γουρούνι στο σακί
Θα 'λεγε όπως είμαι τυλιγμένο
Θυμίζω κάτι που είναι αγορασμένο
Από άνθρωπο που δεν το έχει δει

Σαρδέλες δε κονσερβοποιημένες
Αν είχανε λαλιά να πουν αστείο
Θα λέγαν εδώ μέσα στριμωγμένες
Θυμίζουμε γεμάτο λεωφορείο

Και τα κοκόρια αν είχανε φωνή
Μαζί αν λαλούσαν πριν να ξημερώσει
Θα λέγανε όπου άνθρωποι πολλοί
Το έργο τους αργεί και να τελειώσει

Σε ό,τι αφορά τα γαϊδουράκια
Αν μεταξύ τους λέγαν δυο λογάκια
Θα λέγανε ότι κάποτε γαϊδούρι
Στα δόντια μας κοιτούσε, όχι στη μούρη!

Στην τελευταία στροφή, ο Adrian βυθίστηκε σε σκοτεινές σκέψεις. Τα δόντια του ήταν αρκετά αραιά και χρειαζόταν μάλλον κάποιου είδους μασέλα, του το έλεγαν άλλωστε συνέχεια και οι συνάδελφοί του – μάλλον χαιρέκακα – και ο Dr. Endam, τον οποίο θα συναντούσε λίγο αργότερα για να του εξιστορήσει τις διακυμάνσεις της διανοητικής του κατάστασης.

-Δεν είναι τα δόντια σου το πρόβλημα Adrian, είτε ο γιατρός, άλλο είναι... Πιο πολύ ανησυχώ για την παράλογη ετοιμότητά σου να θεωρήσεις υπόπτους τους γείτονές σου ή τον κάθε περαστικό για ανύπαρκτα εγκλήματα ή την τάση σου να θεωρείς ότι όλοι σε παρακολουθούν και να τους «ανταμείβεις» παρακολουθώντας τους και εσύ. Αυτό θα

μπορούσε να χαρακτηριστεί ιδεασμός αλλά...

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

- Ναι, κυρία Βεδικιάν, δεν μπορώ να μιλήσω τώρα, έχω ασθενή...Ναι, μισό λεπτό να δω στο κομπιούτερ μου το πρόγραμμά μου, είπε ο γιατρός και βγήκε για λίγο από το δωμάτιο, κατευθυνόμενος στη γραμματέα του στην αίθουσα υποδοχής.

Για κακή του τύχη, όμως, ο γιατρός φεύγοντας άφησε πάνω στο γραφείο του ένα μαύρο ντοσιέ με στοιχεία ασθενών.

Ο Adrian δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό. Σηκώθηκε από το ντιβάνι, δρασκέλισε το δωμάτιο και έφτασε στο γραφείο, άνοιξε το μαύρο ντοσιέ και...

Είδε τη φωτογραφία του και από κάτω γραμμένα τα εξής:

«Μοντέλο ανδροειδούς: Andriion55» /

«Χαρακτηριστικά: Ρομπότ με ενσωματωμένη κάμερα, ιδανικό για αστυνόμευση, περιλαμβάνεται χιουμοριστικό/καλλιτεχνικό λογισμικό» /

«Σύζευξη: Ben Atoor, αναγραμματισμός για “Ave Robot”» (προέλευση: Ινδία) /

«Γλώσσα προγραμματισμού: Anagram» /

«Κατασκευάστρια εταιρεία: Vedikian Exyrna Robot ABEE (ελληνική θυγατρική, αμερικανικού ομίλου)» /

«Ανάγκη επικαιροποίησης λογισμικού: Μία φορά την εβδομάδα» /

«Ρομπότ επίβλεψης ορθής λειτουργίας: Dr. Endam, αναγραμματισμός για “Amend”».

Αν δεν ήταν εκ κατασκευής αναίσθητος, θα σοκαριζόταν. Ωστόσο, ο Adrian αρκέστηκε στο να σκεφτεί, τελείως ατάραχος: «Α, γι' αυτό περνάω ωραία κυνηγώντας ανθρώπους και λέγοντας αστεία. Είμαι ένα διασκεδαστικό ρομπότ-κάμερα ή “κάμερα μαν”!». Και με μία μικρή σύσπαση, το ρομποτικό μάγουλό του τον έκανε να «χαμογελάσει».

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΒΑΣΙΛΟΥΔΗΣ

Στον κόσμο του Θάσιου

Πίσω από το εξωκλήσι υπήρχε μία περίεργη πέτρα, ο Φώτης και η παρέα του σύχναζαν εκεί περνώντας νωχελικά τα απογεύματα τους. Η πέτρα αυτή είχε μία εγκοπή σαν μορφή που είχε βγει μέσα από κάποια αγιογραφία. Ο καινούργιος της παρέας, ο Γιώργος, την θαύμαζε και την περιεργαζόταν συνέχεια. Κάποια στιγμή διέκρινε στο κάτω μέρος της κάτι σαν κουμπί. Οι άλλοι γέλασαν, “λες να βρεις κάνα θησαυρό”, του είπαν, και εκείνη ακριβώς την στιγμή αυτός πάτησε το πέτρινο χειριστήριο και ξάφνου η παρέα βρέθηκε σε έναν άλλον κόσμο. “Που είμαστε;” αναρωτήθηκαν όλοι μαζί.

Τότε ακούστηκε μία φωνή να λέει: “καλώς ήρθατε στον κόσμο του Θάσιου”. Γυρίζοντας, οι φίλοι είδαν μία αλλόκοτη ιπτάμενη μηχανή, κάτι σαν ιπτάμενο θαλάσσιο σιδερένιο ιππόκαμπο με ανθρώπινη φωνή. “Εσύ ποιος είσαι;” λέει ο Φώτης. “Είμαι ο Πέρσης, αυτός που ελέγχει και περιπολεί την χώρα, βρίσκοντας επίδοξους εισβολής σαν εσάς!” “Μας εμείς δεν είμαστε εισβολείς, ούτε που καταλάβαμε πως φτάσαμε εδώ”. “Το ξέρω φίλοι μου, για αυτό σας καλοδέχομαι, ακολουθήστε με λοιπόν να σας πάω στην πόλη του Θάσιου να σας γνωρίσω τον κυβερνήτη φιλόσοφο Θεωραίο και να σας ξεναγήσω στην χώρα μου”. Έτσι λοιπόν η παρέα των φίλων πήρε τον δρόμο ακολουθώντας το αλλόκοτο εκείνο πλάσμα. Είχαν μείνει έκπληκτοι με όσα έβλεπαν, τα σπίτια των κατοίκων του Θάσιου ήταν πραγματικά περίεργα, σπίτια φτιαγμένα από κάτι σαν ομπρέλα, ενώ οι κάτοικοι πήγαιναν στις δουλειές τους με τα ιπτάμενα ποδήλατα τους, τα εργοστάσια του Θάσιου έβγαζαν αντί για καυσαέρια κάτι σαν καραμελόκαπνο, ενώ υπήρχε έντονη παντού στην ατμόσφαιρα η μυρουδιά της ζάχαρης. Στο ψηλότερο μέρος του Θάσιου ήταν το Κυβερνείο όπου έμενε ο Θεωραίος.

Ο Πέρσης και οι φίλοι πλησίασαν στο σπίτι στο οποίο υπήρχαν κρεμασμένα εκατοντάδες κουτάλια. “Τι είναι όλα αυτά τα κουτάλια;”, ρωτάει ο Γιώργος. Ο Πέρσης δεν απάντησε, αφήνοντας σε μεγάλη απορία τους φίλους. “Μέγα κυβερνήτη και Φιλόσοφε του Θάσιου, αγαπητέ Θεωραίε σου κομίζω νεόφερτους στον όμορφο μας κόσμο”. “Καλώς τους νέους κατοίκους του Θάσιου, σας καλωσορίζω στον κόσμο μας και σας εύχομαι η διαμονή σας να είναι ευχάριστη και όμορφη”. “Α, και σύντομη” απάντησε ο Φώτης, ο αρχηγός της παρέας. Εκείνη λοιπόν την ώρα φάνηκε στο κυβερνείο ο Τρελαίος ο επιστήμων, ο δεύτερος τη τάξη πολίτης του Θάσιου. “Θεωραίε καταστραφήκαμε, χάθηκε ο μέγας κρύσταλλος, τα κουτάλια είναι άχρηστα πια”. “Τρελαίε είσαι με τα καλά σου, τι λες, δεν είναι δυνατόν κινδυνεύει η χώρα του Θάσιου; Μίλα καθαρά”. Ο Τρελαίος ίσα ίσα που κατάπιε, “ελάτε να δείτε, η προθήκη στον ηγεμονικό είναι άδεια”. Έκπληκτοι όλοι μαζί βιάδισαν για την αίθουσα όπου ο κυβερνήτης φιλόσοφος δεχόταν κυβερνήτες άλλων κόσμων. Και εκεί όλοι είδαν την μεγάλη προθήκη άδεια, ο μέγας κρύσταλλος είχε κάνει φτερά. Σε τι χρησιμεύει αυτός ο Μέγας

κρύσταλλος, Πέρση;” ρώτησε ο Φώτης, “και γιατί είναι τόσο σημαντικός;” “Ο Μέγας Κρύσταλλος, καλοί μου φίλοι, είναι αυτός που μαζί με την λειτουργία των χίλιων κουταλιών κρατάει το φως και την μεγάλη χαρά στον κόσμο του Θάσιου”.

“Φρουροί”, φώναξε ο Θεωραίος, “να κηρυχτεί παντού σε όλη την χώρα του Θάσιου, κλάπηκε ο Μέγας Κρύσταλλος, η χώρα μας βρίσκεται σε πόλεμο. Όποιος έχει ανάμιξη σε αυτό είναι εχθρός του έθνους μας”. Όσο ο κυβερνήτης και φιλόσοφος Θεωραίος διατύπωνε τις εντολές του, ο Γιώργος με την άκρη του ματιού εντόπισε ένα μικρό σημείωμα που ήταν βαλμένο στο πίσω μέρος της προθήκης. Όταν το έπιασε και το άνοιξε διάβασε με δυσκολία το εξής ακαταλαβίστικο κείμενο: απάν σαπάν -ακάτ σακάτ! Εκείνη λοιπόν την ώρα ξεκαθάρισαν όλα, τον Μέγα Κρύσταλλο τον έκλεψε το άσπλαχνο πουλί και φαίνεται πως το πήγε στην φωλιά του στο αιώνιο βουνό, μια που χρόνια έβλεπαν οι κάτοικοι του Θάσιου να караδοκεί να αρπάξει τον γυαλιστερό κρύσταλλο. “Τρελαίε”, φώναξε ο Θεωραίος, “να ετοιμαστούμε, πρέπει να πάμε γρήγορα, να περάσουμε μέσα από χώρες και κόσμους άγνωστους, να πάρουμε πίσω τον Μέγα Κρύσταλλο”. “Θα έρθουμε μαζί” απάντησαν οι φίλοι. “Φίλοι μου”, είπε ο φιλόσοφος Θεωραίος, “η προσφορά σας σεβαστή μα επικίνδυνοι οι κόσμοι που θα διασχίσουμε”. “Ας είναι” απάντησαν όλοι μαζί οι φίλοι, διψώντας για περιπέτεια. Έτσι κίνησαν όλοι για το αιώνιο βουνό.